

Aripi de Moisilist

Nr. 1/ decembrie 2016

„Cultura generală este
ceea ce îți rămâne după
ce ai uitat tot ce ai
învățat.”

Grigore C. Moisil

COLEGIUL NAȚIONAL „GRIGORE MOISIL”

Onești

Proiectele moisiliștilor în anul școlar 2015-2016

Revista „Aripi de moisilist” este editată în scopul prezentării performanței școlare și a activității independente a elevilor din liceu

DIRECTOR: Prof. MARIANA BERECZKI

DIRECTOR ADJUNCT: Prof. CRISTINA-ELENA LUNGU

PROF. COORDONATOR: Prof. Cristina Buzatu

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: Elena Roșu XI C

Desene realizate de: Iulia-Mădălina Cristia XI C,
Oana-Maria Chindea X A, Nicoleta-Andreea Pușcașu
XI F, Diana-Elena Tudoreanu

Colaboratori:

- profesori: Elena Mandel, Gabriela-Elena Țăranu
- elevi: Cătălina-Roxana Barbu, Adelina-Elena Stănoiu, Alexandra-Georgeta Vearbă

Revista „*Aripi de moisilist*” se adresează atât elevilor, cât și corpului didactic. Prin ea intenționăm să descoperim și să cunoaștem talente ascunse, dar și alte lucruri minunate din diverse domenii de activitate. Vă așteptăm pe toți, profesori și elevi, să fiți alături de noi, în noua ascensiune a scrisului!

ECHIPA DE REDACȚIE

Cuprins

- I. De ce „Aripi de Moșilist”?
- II. Interviuri „Oameni între oameni ”
- III. Impresii de la boboc la absolvent ...moșilist
- IV. Proiecte: Eu și ceilalți
 - 1 DECEMBRIE Ziua Națională a României
 - Dăruiește! Fii mai bun!
 - De la suflet la suflet
 - Parcul moșiliștilor
 - Și eu voi fi întreprinzător
- V. O școală altfel
 - Un mandat reușit
 - Plantează un copac pentru sănătatea ta
 - Șahul, sport al vieții
 - Economia văzută de mine
 - Oportunități și beneficii
 - 35 de ani de la zborul unui român în spațiul cosmic
 - Nevoia de patriotism
 - O conferință inedită
 - Imersiune în scurgerea heracliteană a timpului
- VI. Ce înseamnă să fii olimpic?
- VII. Mărturisiri
 - Pasiunea care nu se va sfârși niciodată
 - Selfie
 - Muzica, de la DO la SOL
 - De ce la teatru?
 - Pasiune în culori
- VIII. Cenaclul literar – Exporatori în lumea cărților
- IX. Franceza, o nouă perspectivă
- X. Creații
 - Creații literare
 - Sketches
- XI. Galerie foto
 - Oneștiul văzut de moșiliști
- XII. Secțiunea profesori
 - Alfabetul sănătații
 - Școala de vară de fizică
 - R.O.S.A.
 - Viața prin lectură
 - Și totuși există speranță...
 - Delta Dunării, paradisul florei și faunei românești
 - Revista Școlii – Pedagogia proiectului

SCURT MESAJ CĂTRE ... MOISILIȘTI

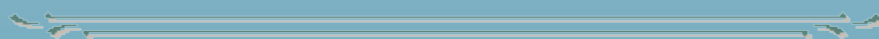
Cred că mulți dintre cei care pășesc pe poarta liceului zi de zi, timp de patru ani, sunt foarte stresați, timizi, îngândurați și, de ce nu, emoționați, deoarece se preocupă de ziua care îi așteaptă, de întrebările și problemele ridicate de profesori, de temele și proiectele pe care le vor avea de prezentat, de modul în care își vor petrece pauzele, de discuțiile cu colegii, de notele cu care se vor întoarce acasă și de multe alte lucruri pe care într-o bună zi și le vor aduce aminte cu mare plăcere...cu plăcerea de a fi fost moisilist.

Nu e ușor să fii elev de Moisi! Recunoaștem cu toții acest lucru, cadre didactice și elevi deopotrivă. Chiar dacă regulile interne sunt mai aspre și așteptările mai mari, ne mândrim cu faptul că reușim să ne conformăm, că intervenim cu promptitudine la apariția unor obstacole, că nu ne dăm bătăuți cu ușurință și că reușim împreună – profesori și elevi – să fim puternici și să dovedim în continuare ELITĂ!

Să fii moisilist ... este o mândrie! Această mândrie se traduce prin înverșunarea de a face dovada unei pregătiri serioase pentru fiecare zi de școală, prin rezultatele deosebite la olimpiadele și concursurile școlare, prin asiduitatea foarte bună, prin ambițiile și scopurile precise impuse, prin determinarea față de alegerea unei cariere de succes, prin dorința de a schimba ceva în viitor! Aveți datoria și puterea, dragi moisiliști, să încercați!

Învățătura cere o muncă de fiecare moment. Munciți câte puțin, în fiecare zi!(Grigore Moisi)

Profesor Mariana Bereczki
Director

Prof. Aurel-Adrian Mihăilă
Director Adjunct
An Școlar 2015-2016

Amfiteatrul este zâmbetul meu, este Crezul meu și pot spune că este dorul și încercarea mea existențială. Mereu încerc să intru în Amfiteatru cu gânduri

bune, cu zâmbete, cu elan, după ce-am lăsat la intrarea în școală

toate problemele sau nemulțumirile mele. Fac asta ca să mă pot bucura, deplin, de tinerețe, de farmecul colaboratorilor mei, de naivitatea adolescentină, de creativitatea și tonusul dragilor mei elevi. Nu pot să nu remarc asta zilnic, comunicând cu ei despre tot și despre toate, admirându-i în tăcere, dorindu-mi să se împlinească și să ne depășească. Ce poate să-și dorească mai mult un dascăl decât să fie depășit de discipolii pe care-i iubește, îi admiră și-i vede crescând nu ca în basme, într-un an ca alții în șapte, ci firesc, cu salturi și obstacole, cu dezamăgiri și cu împliniri caracteristice vârstei, cu expresii pantomimice irefutabile de succes sau de dezamăgire.

Astăzi, când aproape toată societatea neagă rolul școlii pentru formarea tinerilor noștri, vin în contrapartidă cu argumentul zâmbetului amar al adolescentului care tocmai a expus unei asistențe oboseite de **déjà vu-ul** argumentelor că poate răsturna lumea. Doar că Adolescentul meu chiar crede și nu doar visează spre Lumea lui, spre zborul pe care și-l dorește. Zboară cu aripi de „moisilist” spre viitorul lui și, în plan secund, spre al meu sau al nostru. Cred în zborul lui, în visurile nerostite, în încrâncenarea cu care combate, în speranța în care crede că-i pavăză și armură.

Aș putea să încerc să enumăr din marile împliniri ale moisiliștior de până acum, căror eu le mulțumesc personal, dar n-ar fi corect față de cei actuali. Toți sunt ai noștri, și în subsidiar ai mei, și le doresc să schimbe lumea asta strâmbă pe care eu am încercat să o schimb doar parțial atât cât am putut sau cât mi-a fost permis.

Dragi Moisiliști, vă rog să credeți în continuare în voi, în noi, într-o lume în care tinerețea-și poate pune amprenta, în care valoarea voastră contează, în care va conta cât de mult zburăți cu „Aripi de moisilist” printoate activitățile voastre.

Aripi de moisilist

Zâmbete, încurajări, vorbe de duh, sensibilitate, persoane prietenoase. Acestea sunt primele lucruri pe care orice boboc al colegiului nostru le observă la veteranii acestuia.

Elevii par veseli, curajoși, dar în aceeași măsură și liberi, lăsând impresia că au cucerit sau că sunt capabili să cucerească întreaga cetate a învățăturilor. Ei zboară aproape de turnurile educației cu aripi pe care șoimii didactici le dăruie. Cei patru ani de intensă pregătire în ale înălțării spre zări nemărginite, îi vor ajuta pe aceștia în importantul avânt al vieții.

De ce aripi de moisilist? Pentru că odată ce pășești în cetate, descoperi o lume colorată, dar ordonată, pentru că ai parte de întâlniri inedite cu toate manifestările reale ale vieții, experimentezi stări unice: Iubire, înțelegere, organizare, concentrare, prietenie, curaj, putere. Astfel, este croită calea tinerilor moisiliști deschizându-le poarta spre libertate, independență, stăpânire de sine și demnitate.

Ciocoiu Călina, a X-a A

Interviuri „Oameni între oameni”

Domnul profesor Brânză Vasile

Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi profesor de biologie?

Domnul profesor Brânză Vasile: **A fi profesor de biologie înseamnă a pătrunde în tainele naturii și a găsi metodele prin care să transmit aceste taine elevilor cu care lucrezi.**

A fost o meserie făcută cu drag sau o carieră în care v-ați găsit vocația?

Domnul profesor Brânză Vasile: **Și una și alta. Mi-a plăcut această meserie și consider că e o meserie pentru că trebuie să stăpânești anumite unelte cu care să lucrezi pentru a putea transmite elevilor ceea ce dorești.**

Încurajați tinerii să aleagă profesia aceasta nobilă? Mai este de actualitate?

Domnul profesor Brânză Vasile: **Da. Este o meserie de actualitate, învățământul va fi mereu de actualitate, dar îi încurajez doar pe cei care iubesc copiii să practice această meserie.**

Ați putea relata un moment memorabil din viața dumneavoastră, având în vedere că sunteți cel mai popular profesor al colegiului nostru?

Domnul profesor Brânză Vasile: **Nu știu dacă sunt cel mai popular, dar aș putea remarca momentul pregătit de copii în vederea ieșirii mele la pensie, modul în care s-au organizat și surprizele pe care mi le-au făcut m-au impresionat foarte mult.**

Dacă ar fi să comparați stilul dumneavoastră de predare cu următoarele

meserii, pe care ați alege-o și de ce: cascador, scafandru, șofer de curse?

Domnul profesor Brânză Vasile: **Probabil că aș alege profesia de șofer de curse pentru că permanent trebuie să alergi printre cunoștințe și printre elevii cărora predai aceste cunoștințe. Meseria de profesor este și o cascadorie, dar și o scufundare în adâncuri. Scufundându-te în adâncuri afli lucruri noi dar trebuie să găsești și metodele prin care trebuie să transmiți aceste lucruri fapt care mi se pare comparabil cu o cascadorie, dintr-un anumit punct de vedere.**

Considerați că viața spirituală reprezintă credința sau propriile principii? Care ar trebui să fie coordonatele unei vieți normale pentru un tânăr?

Domnul profesor Brânză Vasile: **Pentru mine viața spirituală reprezintă atât propriile principii cât și o anumită credință. Pentru un tânăr e important să aibă propriile principii dar și să știe cele 10 porunci prevăzute în cărțile bisericești.**

Presupunând că lumea ar suferi o schimbare radicală în 2000 de ani și un singur element actual din punct de vedere cultural ar putea fi păstrat, pe care l-ați alege și de ce?

Domnul profesor Brânză: **Desigur că învățământul ar trebui păstrat în orice condiții pentru că prin învățământ poți forma oameni care să se descurce în viață și care să creeze condiții mai bune de viață atât pentru ei cât și pentru cei din jurul sau.**

Domnul profesor Gheorghe Sorta

Ce v-a determinat să alegeți meseria de profesor ?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: N-am vrut să fiu profesor... n-am vrut să fiu profesor! Serios, n-am vrut să fiu profesor! Na!

De ce?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: De ce n-am vrut să fiu profesor? Pentru că făcusem... făcusem pregătire cu colegii mei. Când eram la liceu mă puneau să-i ajut pe cei care nu știau matematică, și-am văzut cât e de complicat.

De ce matematică și nu altceva?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: Și asta e o întâmplare. Deci din întâmplare... A, de matematică fiindcă am putut! Fiindcă am putut să fac matematică. Matematica am învățat-o așa.... așa, printre altele, deci nu...

Ați regretat vreodată că ați făcut această alegere?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: NU! Am avut șanse destule să... renunț și nu..., n-am regretat.

Cum credeți că ar trebui să fie relația elev profesor ?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: Așa cum este relația dintre mine și voi! Adică, să i se permită elevului să se exprime chiar dacă greșește, și împreună cu ceilalți elevi și profesorul să-l îndrumăm spre calea cea bună.

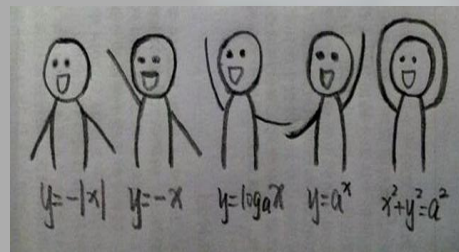
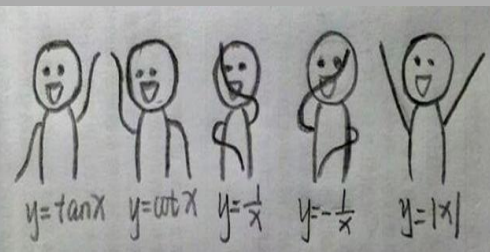
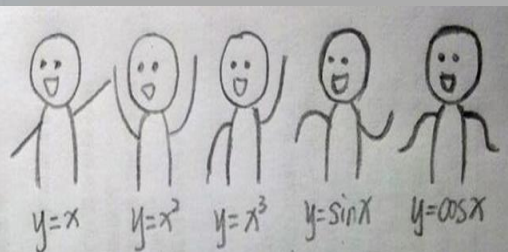
Vă regăsiți în elevii de astăzi?

Domnul profesor Sorta Gheorghe: NU! Nu, pentru că am fost un elev foarte... „cârcotaș”, am fost un elev mereu pus pe...pe hartă, dar nu, cum să zic, mereu întrebam „De ce?”, „Pentru ce?”, „De ce așa?”, „De ce nu altfel?”, pot să dau exemple: Când profesorul de istorie, de exemplu, la un moment dat a zis că până în 1802 Napoleon a luptat împotriva monarhilor, și după 1802 odată ce a intrat în Spania a început să lupte împotriva popoarelor, și asta explică decăderea lui. Și am întreat: „De ce?”, „De ce asta?”. Nu, deci n-am avut niciun elev așa... Am avut elevi foarte buni, foarte, foarte buni, dar... Nu știu... din ce în ce mai mulți se feresc să întrebe, se feresc să pună probleme... Cred că și atmosfera din clasă nu-i întotdeauna cea corectă, adică elevii care întrebă sunt luați în derâdere de cei care nu întrebă și asta este un lucru foarte rău. Cine întrebă deja e pe drumul spre cunoaștere. Chiar dacă...îmi place de exemplu ce se întâmplă acum la XII A, mă întrebă uneori lucruri foarte...foarte ...foarte fine, foarte subtile și ... cel puțin de două ori mi-am dat seama că au discutat întâi în clasă, au ajuns la niște concluzii și m-au întreat pe mine numai să vadă dacă este adevărat sau dacă știu. Acum, nu știu de ce au întreat ... Deci cam asta ... Nu mă regăsesc în elevii de azi.

Spuneți-mi 3 deosebiri concise între elevii de azi și elevii de atunci.

Domnul profesor Sorta Gheorghe: În primul rând că nu întrebă, în al doilea rând că... nu consideră că trebuie să învețe în clasă și în al treilea rând că nu se întrebă mereu „De ce?”, nu caută motivația asta, mai degrabă sunt atrași de ideea de a învăța pe de rost o formulă, o regulă, o normă ...

Chindea Oana-Maria, clasa a X-a A

Impresii de boboc

14 septembrie 2015 – o premieră din toate punctele de vedere. Nu doar pentru că eram la un pas de a întârzia în prima zi de liceu, nu numai pentru că mă aflam într-un loc complet nou, ci, în special, pentru că nu cunoșteam pe aproape nimeni, cu excepția puținelor persoane pe care le știam din generală. Pentru că aveam o imagine destul de vagă în minte a colegilor de clasă, până la începerea propriuzisă a festivității de debut a noului an școlar am făcut cunoștință cu colegii verișoarei mele care deja nu se mai număra printre bobocii moisiști.

Când în sfârșit am fost nevoiți să ne așezăm în funcție de clasă, am făcut cunoștință cu viitorii mei colegi – aș minți cu nerușinare dacă aș spune că le-am reținut tuturor numele... Până la urmă am reușit să mă împrietenesc cu o fată la fel de debusolată ca mine, plănuiind să stăm în aceeași bancă. Surpriză! Planurile ne-au fost date peste cap: diriginții ne așteptau să tragem bilețele pentru locurile în bănci – arhicunoscuta așezare fată-băiat.

Încă de la început, colegii mi s-au părut destul de prietenoși. Cu bucurie pot spune că n-am greșit! Chiar dacă nu pare, suntem un colectiv unit. Chiar dacă atunci nu ne cunoșteam, privirile lor calde împreună cu vorbele încurajatoare ale foștilor elevi mi-au oferit încredere, determinându-mă să înfloresc alături de ei.

Foștii elevi ne-au încredințat aripi. Aripi cu ajutorul cărora noi trebuie să atingem culmile cele mai înalte, dar nu singuri: doar împreună putem reuși! Acesta a fost mesajul nespus pe care, cel puțin eu, l-am primit în prima mea zi ca elevă a Colegiului Național „Grigore Moisi”, Onești.

Călina Ciocoiu, a X-a A

Poate pare exagerat, însă primul an de liceu, deși eram printre cunoscuți (elevi și mulți dintre profesori), a avut un impact uriaș. Nu o să mint, primele zile de liceu nu au fost cele mai frumoase zile pe care le-am trăit, dar pot spune cu mâna pe inimă că au avut o intensitate unică și greu de descris.

Pentru mine, cel mai important lucru cu care vreau să plec din liceu este acel lucru cu care am plecat și din școala generală. Să mă știe profesorii și colegii; ca atunci când îmi aud numele să știe că eu am participat, m-am implicat și am făcut ceva ca să își aducă toți aminte de mine. Impactul de a nu mai fi preferat și primul căutat în cazul unei activități a fost imens pentru mine și mi se părea imposibil să îmi construiesc și în liceu aceeași reputație „prin cancelarie”.

Timp de câteva luni mi-a fost foarte greu să îmi recapăt încrederea și, totuși, mi-am dat seama că a fi eu însămi este singurul ingredient ca să fiu apreciată de cei din jurul meu. Am înțeles, de asemenea, că și profesorii de liceu sunt oameni, oameni buni cu care se poate vorbi chiar foarte deschis despre orice subiect pertinent. După aceea, a început acea „cea mai frumoasă perioadă” despre care îmi vorbea toată lumea și eu nu o găseam. Așa da! A fi boboc reprezintă un cumul de stări complexe mai ales atunci când vrei să te faci remarcat.

A fi boboc în cadrul Colegiului National „Grigore Moisil” a însemnat pentru mine o experiență grozavă, am întâlnit foarte multe tipuri de caractere și m-a învățat astfel să aleg ce este mai bun din fiecare pentru că altfel nu pot pretinde nimănui să privească binele din interiorul meu. Dacă aș avea ocazia măcar pentru o secundă să mă întâlnesc pe mine cea de anul trecut, mi-aș zâmbi și mi-aș face semn să perseverez orice ar fi!

Ioana Moghior, a X-a B

Săptămâna bobocilor a fost o săptămână de acomodare în care am cunoscut liceul și colegii. Câștigarea „Cupei Bobocilor” a însemnat pentru noi o victorie față de celelalte clase de a IX-a. Această activitate mi s-a părut distractivă și totodată am colaborat cu noii colegi de clasă. Fiecare indiciu ne îndrepta spre cupă. La acest concurs toți participanții au contribuit cu ceva.

Bianca Zaharia, a X-a F

Activitatea care a fost organizată la nivel de liceu „Cupa bobocilor” a fost ceva foarte interesant datorită spiritului competitiv de care am dat dovada și de ardoarea câștigului.

Elena Gheorghita, a X-a F

Activitatea școlară desfășurată în anul 2015-2016 dedicată bobocilor mi s-a părut foarte interesantă și distractivă. A fost un mod diferit de a ne spune „Bun venit !” Și totodată mă face să mă simt mândră, clasa mea câștigând premiul și „Cupa bobocilor”.

Izabela Dinu, a X-a F

Atunci când vorbim despre primul an de liceu, automat intră în discuție primele impresii. De-abia ieșită din stadiul de „boboc”, pot spune cu mâna pe inimă că nu am vrut să țin cont de ele și m-am axat pe ceea ce știu să fac mai bine.

La început, am fost destul de speriată. Oameni diferiți, locuri noi, personalități și temperamente variate. A părăsi tiparul în care m-am dezvoltat în școala generală nu suna chiar atât de bine pe atunci. Ba din contră, m-am temut că nu mă voi putea integra și că voi trece ca o umbră ștersă prin toți cei patru ani de liceu.

Îmi amintesc faptul că, încă din prima zi, adoptasem obiceiul de a merge cu privirea în pământ pentru a nu da ochii cu ceilalți. E destul de greu să te acomodezi cu toate căutăturile interesate, care te scanează din cap până-n picioare, sau cu șușotelile auzite pe holuri, care te fac să tresari la fiecare doi pași. Eram bucuroasă de fiecare dată când ajungeam în clasă, deoarece acolo vedeam fețe parțial cunoscute.

Totuși, la ceva timp, am ajuns să cunosc mai bine mediul de lucru. M-am împrietenit cu destul de mulți oameni și am dat la o parte limitele impuse în școala generală. Sinceră să fiu, aici m-a ajutat enorm de mult colectivul clasei. Probabil dacă nu erau ei, nu m-aș fi putut deschide așa de mult în fața altor persoane. Comparativ cu răceala de dinainte de liceu, anul inițiator a emanat căldură și veselie. Legătura cu oamenii din jurul meu a fost primul pas spre un an bun.

Bineînțeles, întâlnirile cu profesorii au fost cele mai semnificative momente. Am

constatat cu stupeoare că nu sunt atât de severi pe cât m-aș fi așteptat eu să fie. Dar, normal, mintea tinde să exagereze unele trăsături atunci când se înfruntă cu necunoscutul. Le sunt recunoscătoare tuturor profesorilor mei, care m-au ajutat să trec cu bine prin primul an și să mă acomodez mult mai ușor. Datorită lor, totul a decurs lin și am reușit să descopăr o mică parte din mine despre care nu știam nimic până în acest moment.

Liceul, în principiu, mi-a arătat o cu totul altă parte a vieții pe care nu am ajuns să o cunosc decât la momentul oportun. A fi „boboc” este o experiență unică, fascinantă și intrigantă, atâta timp cât știi să o valorifici și să o adaptezi la propriile interese și țeluri.

Miruna Cîsu, a X-a E

Tocmai se incheiase admiterea la liceu (după un examen nu așa de greu cum crezusem). Încercam să mă bucur cât mai mult de o vară plină de promisiuni, dar gândul îmi fugea deseori spre începutul care mă aștepta în toamnă: viața de liceu. „Cum vor fi noii colegi? Cum vor fi profesorii? Care vor fi noile reguli? Adaptarea va fi grea?” Erau întrebări care, pe măsură ce se apropia septembrie, îmi treceau tot mai des prin minte.

Prima zi de școală a fost promițătoare. Un soare blând ne încălzea fețele nerăbdătoare. Emoționați, ne-am bucurat să ne regăsim printre noii colegi vechi cunoștințe, dar și să ne cunoaștem cu cei pe care nu-i mai întâlnisem vreodată. Doamna dirigintă ne-a condus în sala de clasă, unde am fost vizitați de foștii elevi ai liceului, actuali studenți. Sfaturile lor s-au dovedit a fi de folos pe parcursul anului.

Ușor-ușor am descoperit oameni noi, ne-am cunoscut între noi, am descoperit ce înseamnă să fii licean. Chiar dacă, la început, eram puțin timorată și mi se părea greu, cu

timpul am înțeles că această etapă va fi una din cele mai frumoase din viața mea.

S-a dovedit că teama mea era una nejustificată. Au fost ore la care, deși profesorii erau mai severi, încheiam activitatea cu zâmbetul pe buze. Pe cea mai exigentă dintre profesoare am ajuns să o iubim cu toții! (Nu dau nume, în speranța că se vor recunoaște singuri în rândurile mele). Au fost și ore la care, sincer, m-am cam plictisit. Poate că s-a întâmplat doar din cauza lipsei de interes pentru materia respectivă, care mi se părea inutilă, sau poate că nu... (nu dau exemple, ca să nu vă influențez).

Preocupată cu teme, teste, fișe, proiecte...nici nu știu când a trecut timpul. Nici nu m-am dezmeticit bine, că au venit tezele din semestrul întâi. Am mai clipit de câteva ori, gata și vacanța de iarnă! Semestrul al II-lea a zburat ca vântul și ca gândul, când a bătut la ușă vacanța de vară.

Viața de liceu este frumoasă. Mergeți la bal, împrieteniți-vă cu colegii, distrați-vă, dar nu uitați să și învățați, dragi boboci!

Șorgot Irina Maria, a X-a E

Îmi amintesc cu mare drag prima zi de liceu. Totul a trecut extrem de repede. Așa cum toată lumea știe, liceul este o nouă etapă prin care trece orice elev. Schimbări, școală nouă, colegi noi, profesori noi. Eram foarte nerăbdătoare să descopăr cum vor decurge lucrurile la liceu. Abia așteptam să vină prima zi, să-mi cunosc noii colegi, noii profesori, să văd cum este viața de licean. Eram foarte emoționată, dar totul a decurs foarte bine. Cu colegii m-am împrietenit repede, care erau mai amuzanți, care mai timizi, unii dintre profesori erau mai duri, alții mai puțin. După primul semestru deja începi să te obișnuiești cu „noua viață”, să spun așa. Într-un singur semestru deja am legat prietenii, am creat amintiri, am fost în excursii, am participat la multe activități cu colegii, dar și cu profesorii.

Important e să te bucuri de fiecare moment, de fiecare întâmplare și să profiți de fiecare lucru nou pe care îl înveți în fiecare zi. Liceul este o perioadă foarte frumoasă, respectiv perioada adolescenței. Este locul care te maturizează și te face să vezi lumea cu alți ochi. Pentru mine clasa a IX-a a fost o perioadă foarte frumoasă, stadiul de „boboc” este unic și amintirile pe care le-am strâns în acest an sunt memorabile.

Popa Ioana, a X-a E

Nevoia de școală anunță o confruntare cu lumea necesară maturizării.... cu acest gând îmi îndrept pașii către ceea ce urma să devină viitoarea mea instituție de învățământ, univers al cunoașterii, care parcă mă cheamă să îi urmez calea, printre foșnetul de frunze ruginii de septembrie. Timid, trec pragul ... curios, zarva glasurilor dă culoare gândurilor mele și așa pierdute în limanurile altor amintiri trecute. Fețe luminoase cu zâmbete proaspete fură privirile vechilor prieteni. Totul părea așa nou, mă simțeam stingheră ... totuși, nu am ezitat să leg prietenii cu niște oameni complet necunoscuți de rațiune, dar îngemănați în sufletul meu, individualizați

prin bunătate și optimism. Aceștia erau noii mei colegi....

Anul a trecut, însă, mai repede decât credeam... cu aceleași emoții pătrund în curtea școlii și astăzi, dar parcă este altfel... nu mai sunt cea de atunci și probabil și „ea” s-a schimbat. Unii vin, alții pleacă în corpul aceleiași persoane... probabil m-am maturizat, dar zâmbetul inocenței nu a dispărut. Simt o evoluție, aspirațiile cresc din ce în ce mai mult și am deseori impresia că mă desprind de pe pământul plin de tristețe și griji, ceea ce nu se putea regăsi în caracteru-mi trecut, adăpat de elixirul naivității specifice. Suflarea „moisilistă” (de la dragii mei colegi până la dascălii dedicați și mult pe placul meu) m-a inspirat să îmi deschid aripile, să cred, să am încredere, să muncesc cât cred de cuviință, căci doar astfel pot atinge scopul absolut. Acest liceu, prin tot ce înseamnă el, mi-a creionat, într-un singur an, personalitatea unui învingător, care nu se lasă bătut indiferent de obstacole...

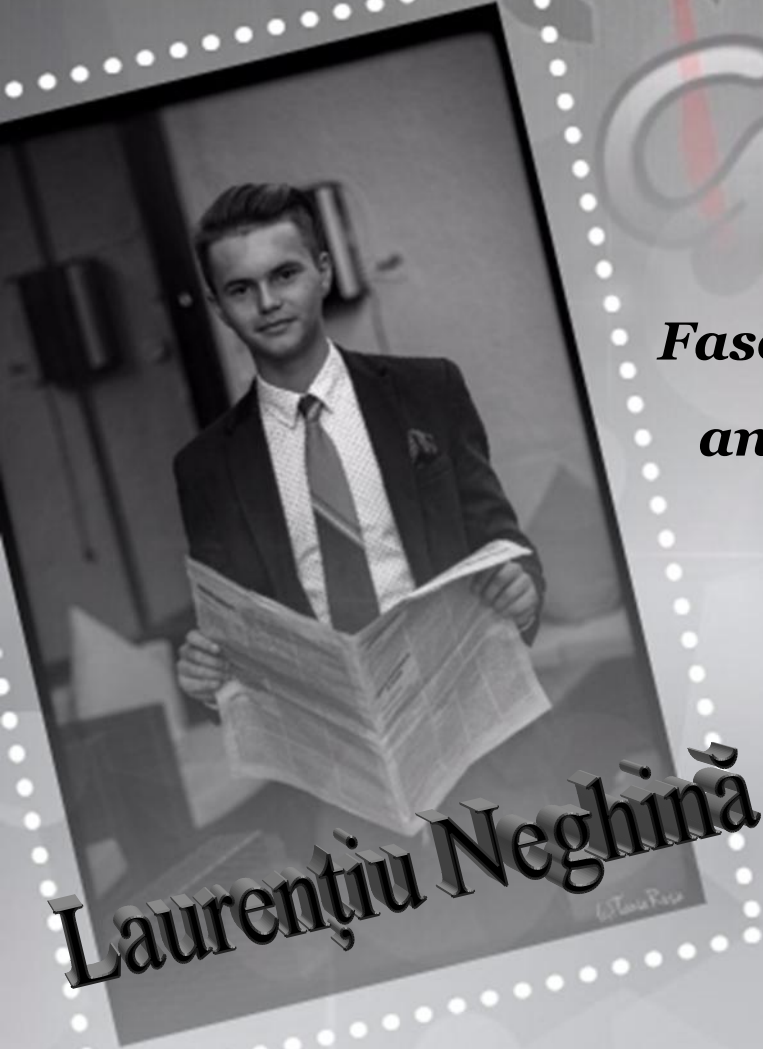
Ursu Rebeca, a X-a C

Chindea Oana-Maria

Fascinanții ani 1920

Laurențiu Neghină

Îmi aduc aminte, cu plăcere, de clipele petrecute la Miss & Mister, de la preselecții până la sfârșitul concursului. Nu am crezut că o să trec de preselecții și nici măcar nu îmi trecea prin minte ca aș putea lua titlul de Mister 2015. De repetiții îmi aduc aminte cu plăcere, pe lângă seriozitate se mai strecurau și glume, dar în unele momente chiar și mici certuri între cei de a XII-a și noi, concurenții. Cu restul concurenților am devenit încet, încet prieteni buni. La începutul concursului când am pus piciorul pe scenă am avut mari emoții, dar mai apoi au dispărut ușor, ușor. Consider că dacă aș avea oportunitatea să mai particip o dată la Miss&Mister aș face-o cu plăcere și nu aș schimba în niciun fel ceea ce s-a întâmplat.

Neghină Dragoș

Mădălina Alupoaiă

Miss & Mister... Hmm, nu pot să nu zâmbesc când vorbesc despre această experiență frumoasă. Mi-e greu să îl numesc „concurș” pentru că am legat foarte multe prietenii, iar repetițiile au devenit o adevărată plăcere. Este minunat să faci ceea ce îți place cu oameni frumoși de la care ai ce învăța. La început am avut o mică rețineră, pentru că nu știam ce mă așteaptă și nu credeam că mă voi descurca. Acum, pot spune că aș mai participa de o mie de ori, și nu regret, pentru că este una dintre cele mai frumoase experiențe. Mama m-a îndemnat să particip, și prietenii mei, bineînțeles, care m-au susținut întotdeauna.

La început a fost puțin ciudat, apoi ușor, ușor m-am obișnuit și am încercat să dau tot ce aveam mai bun.

La proba de talent, am vrut să fac un moment diferit față de celelalte concurențe cu care am sperat că mă voi face remarcată, și se pare că am reușit. Am cântat, și am transmis publicului cum am știut eu mai bine ce simțeam. Prin muzică îmi exprim sentimentele, și mă regăsesc atunci când sunt tristă.

Odată cu începerea spectacolului, totul a trecut foarte repede. Fiind prima concurentă am avut emoții foarte mari, dar totul a decurs foarte bine, încât mi-aș fi dorit ca totul să se repete. Îmi doream să câștig, ca fiecare concurentă, însă nu am participat neapărat pentru asta. Am vrut să îmi cunosc colegii, să îmi fac prieteni și să mă distrez. Am fost foarte fericită când am aflat că eu sunt câștigătoarea, dar de fapt toți am fost, pentru că fiecare a muncit și a dat tot ce a avut mai bun.

Miss & Mister este o experiență unică în viață, care nu merită ratată, deoarece îți poate pune în valoare talentul, spiritul competitiv și nu în ultimul rând, spiritul de echipă. Aici, poți lega prietenii și rămâne cu amintiri frumoase, distrându-te.

Mădălina Alupoai

Cuvântul care poate să descrie cel mai bine ocazia de a fi atât participantă, cât și organizatoare în cadrul acestui spectacol, este „MATURIZARE”. Oportunitatea de a putea lucra alături de o echipă, de a construi ceva atât de frumos de la zero, este ceea ce m-a ajutat să mă dezvolt pe plan personal, dar și profesional, luând în considerare responsabilitățile avute.

Proaspeții „Moisiliști” s-au prezentat în fața noastră dornici de experiențe noi, de provocări și, mai ales, de a se acomoda în noua etapă a vieții lor. Echipa de organizatori a fost formată din elevii claselor a XII-a E și a XII-a F,

împreună cu alți elevi ai liceului ce au dorit să facă din acest spectacol un eveniment la nivelul așteptărilor. De asemenea, ajutorul primit din partea cadrelor didactice, în special a consilierului educativ, profesor Gabriela Țăranu, a dus la realizarea unui bal al bobocilor unic în istoria liceului.

Am încercat împreună cu restul organizatorilor să realizăm un spectacol care să surprindă finețe, eleganță, dar și mister prin intermediul tematicii alese, perioada anilor`20. Bobocii s-au ridicat la nivelul așteptărilor prin entuziasmul și seriozitatea lor, reușind să facă din acest concurs un adevărat spectacol al rafinamentului, demonstrând totodată cât de talentați și de energici pot fi.

Acest spectacol a reușit să surprindă toate etapele necesare unui concurs, urmând ca la final să fie lăsate mai departe titlurile de Miss și Mister „Grigore Moisil”. Dar, pe lângă partea competitivă, consider că am reușit să le lăsăm participanților și o perspectivă asupra nevoii de organizare și asupra abordării responsabilităților.

Elena Iftinca

Absolventă – Științe Sociale

Dragă cititorule, îmi face o mare plăcere să te introduc pe tărâmul unui spectacol care a avut ca temă de desfășurare o mare perioadă istorică, mai exact cea a anilor '20. Toată activitatea mea a început prin simplul fapt că eram elevă într-una dintre cele două clase organizatoare, mai exact clasa a XII-a E și clasa a XII-a F.

Având o pasiune în ale fotografiei, m-am oferit în a realiza pozele de la preselecții, cele de la proba de popularitate, dar nu în ultimul rând cele din cadrul spectacolului. Pe cât de plăcută a fost această „misiune”, oboseala și-a pus amprenta, acordând o foarte mare perioadă de timp prelucrărilor. Dar, formând o echipă alături de ceilalți colegi, majoritatea cerințelor au fost distribuite în mod egal, astfel încât să fim eficienți, dar și perseverenți. Micile probleme nu au întârziat să apară, dar totuși nici una nu a fost de neînvinge încât să ne facă să abandonăm. Datorită faptului că am petrecut mult timp atât cu participanții, dar și

cu ceilalți elevi și cadre didactice, am reușit să consolidez diferite relații de prietenie, existente și în ziua de astăzi.

Organizarea unui spectacol la vârsta de 18 ani reprezintă pentru mine una dintre cele mai mari realizări, deoarece publicul a fost unul numeros și pretențios, iar impresiile pozitive nu au lipsit, cele negative fiind constructive. Am format o echipă minunată și consider că nimeni nu ar trebui să refuze această șansă, de a face parte din organizarea unui spectacol, amintirile nelipsind din sufletele noastre.

Concursul de Miss și Mister Moisil nu ar fi fost posibil fără îndrumarea domnilor profesori cărora aș dori să le mulțumesc pentru că au crezut în noi și ne-au susținut până în ultimul moment.

Rusu Tania

Absolventă - Filologie

Impresii de absolvent

Mă consider încă liceană, chiar dacă țin în portofel un carnet de student. Asta pentru că, până în momentul de față, tot ceea ce sunt se datorează acestei perioade, mă simt impregnată de experiența liceului. De aici îmi trag mare parte din principiile de viață, aici am aflat cu adevărat ce înseamnă prietenia oamenilor frumoși care cresc odată cu tine, tot aici mi s-au conturat aspirațiile și mi s-au transmis ideile, atitudinile și perspectivele pe care un intelectual ar trebui să le aibă.

Acum, de curând strămutată într-o altă lume, văd cât de mult rodește toată munca depusă în timpul liceului și sunt recunoscătoare pentru fiecare decizie, pentru fiecare sfat ascultat, pentru fiecare lecție învățată. Nimic nu e în zadar.

Nu e nevoie să mai pomenesc de profesorii mei, căci cuvintele mele, evoluția mea vorbesc despre ei. Învățarea se face cu oameni și prin oameni, acei oameni care își oferă iubirea prin cunoștințele pe care ni le transmit. Căci dacă am aflat din ce e făcută fiecare haină de pe mine, dacă mi s-a explicat de cel puțin trei ori cum e cu ora folosită de piloți sau dacă am rămas uimită că eu îmi aud vocea diferit față de cum mi-o aud ceilalți, toate acestea se datorează devotamentului și implicării profesorilor mei.

În viața mea, liceul îl consider acel moment de trezire la realitate, de formare incipientă a omului care vreau să devin.

Delia Isaic, elevă a Colegiului Național „Grigore Moisil”, 2012-2016 – matematică-informatică

Salutare! Eu sunt Lorena, absolventă a acestui liceu și aș vrea să vă împărtășesc câte ceva din experiența mea la Moisil.

Am pășit în clasa a IX-a pe holurile școlii, ca orice bobocel, cu teamă dar în același timp cu mândrie și cu dorința de a face ceva să ies din monotonie, să cunosc oameni noi și să mă dezvolt. Orice bobocel își dorește asta și, prima opțiune, este balul bobocilor. Fiind conștientă că asta nu e pentru mine, am decis, susținută de domnii profesori și de colegii de clasă, să candidez pentru Consiliul Școlar al Elevilor, lucru care pot spune că a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o. Inițial nu am crezut că aș putea reuși deoarece eram nouă în liceu și nu cunoșteam pe nimeni dar s-a dovedit că asta nu a contat. Timp de trei ani am făcut parte din Consiliul Elevilor, ceea ce m-a ajutat să mă dezvolt, într-un mod în care nici eu nu mi-aș fi imaginat și fără să fiu conștientă de asta. Activitățile pe care le-am organizat, sprijinul colegilor mei și încrederea lor m-au făcut să trec, fără să-mi dau seama, de la faza emotivă care transpira și tremura când trebuia să prezint o lucrare în fața clasei, la faza care reușește să țină un discurs în fața unui număr mare de oameni, fără să-și arate emoțiile. Devotamentul și implicarea sunt, în primul rând, calitățile pe

care le-am întâlnit la persoanele cu care am format o echipă minunată, fără de care nu cred că ar mai fi fost la fel și cu care am reușit să leg prietenii frumoase, liceul

rămânând astfel o perioadă memorabilă din viața noastră

Am început facultatea de aproximativ două luni și abia acum încep să realizez cât de mult îmi lipsește liceul! Momentele de stres, de agitație și nervi pe care nu pot spune că nu le-am întâlnit, făceau parte din viața noastră dar erau totodată și cele care ne făceau să fim mândri la final că am reușit, încă o dată, să fim uniți și să demonstrăm că putem să realizăm tot ceea ce ne dorim, că suntem încurajați și susținuți, și că domnii profesori sunt persoane minunate care își doresc ca noi să reușim.

Eu vă sfătuiesc să profitați de toate ocaziile pe care le întâlniți în liceu (care nu vor fi puține) și vă pot garanta că nu o să vă pară rău! Sper să aud și peste ani că Moisiul este liceul în care orice idee frumoasă prinde viață !

Spanache Lorena, elevă a Colegiului Național „Grigore Moșil”, 2012-2016 – Științe Sociale

Ultimul clopoțel a sunat și pentru mine. Iată-mă acum departe de orașul natal, lăsând să se piardă în negura timpului minunații ani de liceu. În clase au pășit noi generații, poate mai cutezătoare și mai silitoare, decât cele care au trecut, ori poate mai timide și mai nesigure atunci când pun condeiul pe hârtie. Doar pereții bătrânului liceu și profesorii mai pot face diferența acum. Cu siguranță, aceștia vor reuși negreșit să clădească niște tineri ambițioși, cu speranța unui viitor mai bun arzând vie în privire. Iar, în scurt timp, vor fi mulți alții care îmi vor lua locul și vor aduna câteva cuvinte despre cei care au „schimbat în oameni mari niște copii” și despre locul în care ne-am petrecut adolescența: Colegiul Național „Grigore Moșil” Onești.

Acum, banca întâi, din care ascultam cu atenție cursurile, este o vagă amintire. În locul meu, se află astăzi un alt elev care răspunde la prezență, care surâde la glumele profesorului de istorie și care caută cu disperare cuvintele în dicționarul de latină. Amintiri prețioase, precum doamna dirigintă vorbind frenetic în franceză, citatele din Caragiale („Nenea Iancu”) și Sincronismul lui E. Lovinescu sau doamna profesoară de engleză care a verificat cu multă răbdare fiecare atestat, marchează pentru mine o bună parte din experiența oferită de liceu. Colectivul clasei, care umplea pauzele de amuzament, și doamna bibliotecară, cu surâsul său minunat și cu sugestiile de lectură, au întregit acest tablou. Sper că și generațiile care se plimbă acum pe coridoarele liceului, dar și cele care vor urma, vor pune la păstrare în al lor suflet experiența în acest liceu, la fel cum am făcut și eu.

„Liceu-cimitir/Al tinereții mele” sper că vei pregăti și că vei conduce spre maturitate generațiile viitoare, cu la fel de multă tenacitate ca și până acum!

Ioana Avădanei, elevă a Colegiului Național „Grigore Moșil”, 2012-2016 – Filologie Engleză Intensiv

„O teoremă e o scrisoare de dragoste către un necunoscut, către acela care îi prinde nu numai înțelesul, ci și toate subînțelesurile.” Grigore Moisil

Dragii mei elevi,

Sper ca în cei patru ani de liceu petrecuți împreună să fi împletit cu succes emoțiile prietenilor sincere cu cele ale orelor de curs. Toate în sprijinul metamorfozării voastre din sfioșii boboci ce mi-au încântat sufletul încă de la primile priviri, până la adolescenții maturi de astăzi.

Munca noastră, a colectivului de profesori, pune în lumină oamenii frumoși pe care-i am în față astăzi, într-o zi marcată de melancolie delicată. Sufletu-mi va fi permanent împânzit de frumoasele aduceri aminte ale momentelor petrecute împreună.

Unii dintre voi s-au mai împiedicat, dar am avut grijă să fim acolo pentru a vă reîntregi bagajul de cunoștințe, emoții, trăiri. Colegii și profesorii au fost la timp în preajmă pentru a vă ajuta să vă ridicați, să vă scuturați de praf și să fiți îndrumați spre înainte.

De la voi am învățat că putem socializa în afara perimetrului școlii chiar și în timpul programului, că putem sări gardul fără să fim remarcați de ochii agili ai camerelor de supraveghere, că timpul este relativ - orele nu încep neapărat la fix și se încheie atunci când ni se face poftă de o cafea, deoarece regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

Am lucrat cu un aluat bun, cu niște viitori oameni de succes, de care vom fi mândri să spunem că au fost elevii noștri. Prețuiți acești ani frumoși ai tinereții și încercați să nu vă abateți de la educație, cheia ce deschide orice ușă a vieții voastre.

Vă doresc mult succes în drumul pe care vi l-ați propus, să vă păstrați drepti și frumoși și să deveniți adevărați oameni mari!

Diriginte Prof. Melinte Elena-Carmen clasa a IX-a - a XII-a B, Matematică-Informatică

Clasa a XII-a C – o generație cu care aș lua-o oricând de la început. Un colectiv de elevi pe care și l-ar dori orice diriginte. O generație de care am să-mi amintesc timp îndelungat, cu mare plăcere.

**Diriginte Prof. Cristina-Daniela Rusu
clasa a IX-a - a XII-a C, Științele Naturii**

„... momentul de vârf, al bilanțului activității clasei a XII-a D a venit.

Dacă la sfârșitul clasei a IX-a, din 26 de elevi pleaseră 9, din clasa a X-a până la sfârșit au fost și au rămas 26 de elevi, „o trupă completă”, o aceeași echipă.

Informațiile de mai sus n-ar avea decât o importanță statistică la ora bilanțului dacă nu s-ar lega de faptul meritoriu că s-a format cu adevărat o echipă, un grup sudat, cu o solidaritate manifestată mereu în înțelesul bun al cuvântului. O echipă cu elevi diferiți, formată la început din niște copii adolescenți, care s-au transformat treptat și frumos în tinerii deveniți cu toții majori pe care îi vedeți astăzi. Copii diferiți, proveniți din medii diverse, dar care s-au antrenat în efortul comun de a învăța și a se comporta cât mai bine.

Astfel, la ora bilanțului, pot spune că întreaga clasă a XII-a D este o reușită! Toți elevii clasei, acum absolvenți (cu o excepție) ai Colegiului Național „Grigore Moisil” din Onești se situează cu siguranță, de partea bună a învățământului românesc...

Sunt convins că vor trece cu bine și examenul de bacalaureat, examenul care, cu bune și cu rele, reprezintă examenul maturității fiecăruia, proba de foc a fiecăruia dintre acești tineri minunați.

Înainte de a-i premia pe cei mai buni dintre ei să le urăm succes, putere și sănătate în toate etapele vieții prin care vor trece...” .

Diriginte Prof. Mihail Dumache clasa a IX-a - a XII-a D, Științele Naturii

Un cuvânt înaintea uitării

Cei patru ani pe care i-am trăit alături de voi mi-au dăruit împlinire. Sunt mândră de fiecare în parte pentru educația pe care ați primit-o de la părinții voștri, ce s-a oglindit în fiecare zi a vieții voastre de liceeni. Am trăit intens fiecare reușită, v-am văzut bucurându-vă de tot ceea ce ați realizat, v-am văzut triști, uneori, dar optimiști. V-am văzut empatizând cu cei aflați la necaz, ați cântat, dansat, ați reușit să vă faceți auziți fără să țipați. Ați devenit oameni frumoși.

Dincolo de orice linie de sosire e un nou start. Dincolo de orice reușită e o altă încercare. Să mergeți mai departe atunci când toți se așteaptă să renunțați. Să nu vă opriți din a căuta, din a împărtăși bucurii cu cei din jurul vostru și mai ales să nu vă opriți de a iubi. Iubirea este singura cale de cunoaștere și de înălțare a spiritului.

Diriginte Prof. Gabriela Țăranuclasa a IX-a - a XII-a E, Științe Sociale

Orice dascăl are datoria supremă și nobilă de a modela destine. În formă brută, dar doritori de lumină, elevii de sub ochii tăi devin. Ești amprenta care dă culoare, puterea vindecătoare care pregătește armonia, echilibrul, tabloul immortalizat al metamorfozării.

În acest fel, au început cu patru ani în urmă, timizi și totuși încrezători, doritori și totuși reticenți, elevii clasei a IX-a F Filologie –intensiv engleză, să participe această aventură ca actori ai propriei formări. Conștienți sau nu, lipeau hotărâți piese dintr-un puzzle ce avea să construiască reușite și eșecuri, speranțe sau frustrări dar toate și fiecare, dătătoare de lecții de viață prețioase. Nu am fost grupul perfect, căci perfecțiunea este apanajul idealiștilor. Am fi fost naivi. Am fost, în schimb, grupul a cărui diversitate a adus fiecăruia progres. Am împărtășit, am râs, am sperat, am regretat, am împărtășit din nou și astfel, am construit. Am ajuns în clasa a XII-a cu temeri pentru viitor dar și încredere în fiecare din ei, așa cum aveau să o dovedească rezultatele finale meritorii de la bacalaureat.

Fără să îmi asum statutul de diriginte ideal, am încercat să construiesc în elevii mei o coloană vertebrală demnă de o educație dincolo de orice ipocrizie, interes sau meschinărie ca o condiție esențială a respectului de sine, care să le ușureze drumul unei vieți complexe care îi așteaptă. Nu am vrut să îmi construiesc prieteni ci mai curând camarazi. Tabloul final surprinde reușita. Iar viitorul îi va da cu siguranță contururi de succes precise. Este satisfacția cea mai mare a unui dascăl, tu cel prin care Dumnezeu și-a săvârșit *Lucrarea*.

Amintirile vin să răscolească istorii. Este istoria fiecăruia dintre noi și a noastră împreună care prin *dat-ul* ei ne va face să vibrăm ori de câte ori o vom rememora.

Diriginte Prof.Hanganu Loredana clasa a IX-a – aXII-a F, Filologie-Intensiv Engleză

Proiecte: Eu și ceilalți

„1 DECEMBRIE Ziua Națională a României”

În opinia mea, activitatea de la 1 decembrie a fost una reușită. Toți elevii au colaborat. Pot spune că mulți au fost încântați. Am mers în toate clasele să împărțim micile bucăți de material ce reprezentau drapelul național. Profesorii au fost încântați chiar dacă le-am întrerupt ora. Am rămas cu o amintire plăcută, experiență ce sper că se va repeta.

Alexandra Dornescu, a X-a F

Activitatea care a avut loc pe data de 1 decembrie 2015 a avut ca scop promovarea Zilei Naționale a României prin împărțirea unor fundițe care erau colorate asemenea steagului României, făcute și împărțite în întregul liceu de către elevi.

Activitatea a avut scop educațional care m-a încântat și m-a bucurat. Am putut participa alături de colegii mei pentru a promova o mare sărbătoare românească.

Delia Fânaru, a X-a F

Una dintre surprizele pe care le-am avut pe data de 1 decembrie 2015 a fost aceea că domnul profesor Romandaș Bogdan ne-a nominalizat în a fi una dintre clasele organizatoare următoarei activități: fiecare elev a făcut minimum 20 de cocarde cu tricolorul României pentru a fi împărțite

elevilor și profesorilor. Am fost primiți la fiecare clasă cu multă dragoste și implicare.

Elena Gheorghită, a X-a F

Aceasta activitate a fost realizată cu scopul de a le aminti elevilor din liceul „Grigore Moisil” ce sărbătorim pe 1 decembrie și anume: Ziua Națională a României. Activitatea a fost realizată cu ajutorul profesorilor de istorie și a câtorva clase doritoare din liceu.

Din punctul meu de vedere, activitatea a fost organizată corect și într-un mod frumos. Aveam mari emoții pentru că știam că s-ar putea să fie și comentarii răutăcioase... dar spre surprinderea noastră nu au fost, ceea ce a făcut munca noastră mai ușoară și emoțiile să mai treacă. Am rămas surprinsă că au fost elevi care au purtat pamblicuțele chiar și la o săptămână după activitate.

Mi-ar place mult să mai fac asta și anul acesta, mai ales că este un mod frumos și interesant de a ne aminti de istorie și de a sărbători această dată semnificativă pentru țara noastră.

Anca Horciu, a X-a F

Activitatea dedicată zilei de 1 decembrie, mi s-a părut foarte frumoasă și de asemenea un mod special de a reaminti cât de importantă a fost și este această zi, punând fiecărui elev din cadrul liceului câte un tricolor în piept.

Izabela Dinu, a X-a F

Activitatea desfășurată de 1 decembrie mi s-a părut mai mult decât interesantă. Din punctul meu de vedere, a fost un mod frumos de a readuce o fărâamă de istorie în prezent, de a aduce aminte elevilor de evenimentele și oamenii care au luptat și au ajutat la formarea țării de care avem parte acum și că indiferent de situație trebuie să fim mândri că suntem

români. A fost o plăcere foarte mare să împart tricoururi colegilor mei din școală și cadrelor didactice și sper că pe parcursul următorilor ani să se mai desfășoare activități asemănătoare.

Cătălina Manea, a X-a F

Din punctul meu de vedere activitatea de pe 1 Decembrie a fost o experiență plăcută deoarece ne-a ajutat într-un anumit fel să ne descurcăm singuri. Astfel, cei care au vrut să participe din clasa IX F au fost organizați pe grupe mergând la clase alese pentru a le pune elevilor așa numitul „tricolor” în piept. Cred că ne-a învățat să ne descurcăm singuri deoarece fiecare dintre noi am vorbit cu fiecare domn profesor de la diferite clase pentru a ne permite să ne desfășurăm activitatea. După cum am spus și la început, această activitate a fost o experiență plăcută și foarte interesantă. Mie mi-a plăcut foarte mult acest proiect și bineînțeles că am rămas cu o amintire frumoasă, de neuitat!

Alexandra Dobre, a X-a F

La mulți ani, România!

10 mai – o zi ce nu trebuie dată uitării

Toată lumea știe că Ziua Națională a României se sărbătorește pe data de 1 decembrie, zi în care toate transmisiunile și evenimentele au pe fundal tricolorul și imnul. Totuși, câți dintre tineri știu că înainte de 1 decembrie a existat 23 august și înaintea acestui 23 fusese 10 mai. Asupra acestui 10 mai aș vrea să mă opresc. Este ziua în care, în 1866, Carol I de Hohenzollern–Sigmaringen depune jurământul în fața Parlamentului României iar în 1881, același Carol este încoronat Rege al României, după ce anterior fusese Principe al României, 10 mai rămânând până astăzi în memoria colectivă a românilor Ziua regalității.

Pentru a comemora această zi, pe 10 mai 2016 s-a desfășurat la Colegiul Național „Dimitrie Cantemir” o dezbatere pe tema regalității în România la care au participat profesori și elevi de la colegiul gazdă, de la Colegiul Național „Grigore Mosil” din Onești și de la Colegiul Național „Costache Negri” din Târgu Ocna.

S-au pus în discuție momentele de început ale regalității în România, când în 1866, după abdicarea forțată a lui Cuza, ajunge la București Carol I de Hohenzollern–Sigmaringen, după ce Filip de Flandra refuzase tronul Principatelor Unite. Avea să urmeze cea mai lungă domnie din istoria statelor românești în care România își obține independența iar ca rezultat, monarhia fiind formă de guvernământ în România între 1866 și 1947. În această perioadă dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen (din 1916, de România) a oferit 4 suverani care prin ambiție și iubirea față de țara adoptivă au urmat doar interesele României, luptând chiar împotriva țării natale și împlinind unul din visurile seculare ale românilor prin Marea Unire din 1918 sub Ferdinand I „Întregitorul” sau „cel Loial”. Regele Mihai, ultimul monarh al României și singurul șef de stat în viață din perioada celui De-Al Doilea Război Mondial a fost figura centrală a discuției. Acesta a hotărât în 1944 arestarea mareșalului Antonescu și întoarcerea armelor asupra Axei, acțiune care a scurta războiul cu 6 luni. Totuși, trupele sovietice intraseră deja în România, iar trei ani mai târziu regele Mihai a fost obligat de guvernul comunist al lui Petru Groza, care îl șantaja cu executarea a 1 000 de studenți să abdice. Prestigiul monarhiei a avut de suferit din cauza personalității lui Carol al II-lea, dar mai ales din pricina comuniștilor care au prezentat populației o imagine distorsionată, plecarea regelui Mihai fiind descrisă ca una încărcată de bogății în ciuda realității, exilul regelui nefiind unul luxos ci unul în care a fost nevoit să își câștige existența prin practicarea a diverse meserii (tâmplar, pilot de încercare, broker, producător de echipament electronic).

O altă problemă abordată în dezbatere a fost cea a posibilității reinstaurării monarhiei în România, momentul Revoluției din 1989 fiind unul oportun, dar care nu s-a concretizat. În condițiile nemulțumirii față de modul de guvernare, politicieni, urmărirea penale și abuzul acestora în serviciu societatea românească ar putea avea în vedere și posibilitatea unei monarhii pentru care ar trebui să cunoască istoria acesteia. Astăzi, la 95 de ani, regele Mihai nu mai reprezintă o variantă de suveran, dar fiicele sale ar putea continua povestea regalității.

Nu trebuie să uităm momentele din istoria noastră și nici să ne lăsăm manipulați de unele idei, trebuie să continuăm permanent să ne informăm și să ne perfecționăm printr-un schimb continuu de idei și viziuni. Chiar dacă monarhia nu mai este actuala formă de guvernământ a țării noastre iar popularitatea ei a scăzut chiar și pe plan internațional, trebuie să ne arătăm recunoștința față de suveranii care au condus România și au urmat voința poporului într-o perioadă tensionată, dar și de mari și importante realizări.

Anda Costea, clasa a XI-a E

Dăruiește! Fii mai bun!

În luna decembrie 2015 am organizat cu doamnele profesoare Elena Mandel și Maria-Magdalena Oncica activitatea „Dăruiește! Fii mai bun”. A fost doar una dintre acțiunile de voluntariat la care elevii colegiului nostru au participat în acea perioadă.

Proiectul a început de la o idee simplă și anume, de a dona, în prag de sărbătoare haine, cărți, jucării și dulciuri unor copii ce provin din familii defavorizate.

Pentru a găsi beneficiarii acțiunii noastre, am colaborat cu preotul Nicolae Zaharia de la Biserica „Sfântul Nicolae” din Onești. Când am promovat ideea în rândul elevilor liceului, am rămas plăcut surprinsă de dorința lor de implicare. Au răspuns prompt și au răspândit în mijlocul lor această acțiune.

Un număr mare de moșiliști au adus sacoșe cu hăinuțe, plușuri, jocuri interactive, cărți pentru copii și dulciuri.

Un colaborator însemnat a fost și magazinul „Jolie” din Onești, care a acceptat cu drag și promptitudine să doneze o serie de articole de îmbrăcăminte și bineînțeles, jucării.

Când toate acestea au fost ambalate în cutii și saci, au fost transportate la Biserica „Sfântul Nicolae” cu ajutorul unor elevi și al doamnei profesor Cristina Matei.

Activitatea noastră s-a dovedit a fi benefică, preotul Nicolae Zaharia confirmându-ne bucuria copiilor care au primit aceste daruri și ne-a transmis mulțumirile acestora. Astfel, scopul nostru a fost atins, anume acela de a aduce un strop de bucurie și căldura în sufletele copiilor defavorizați.

Sentimentele lor s-au răsfrânt și asupra noastră, a celor implicați, elevi și profesori, fapt pentru care, vom repeta gestul și în anii următori.

Bibliotecar, Luiza Sasu

De la suflet la suflet

Colectivul clasei a X-a E a avut șansa de a coordona, anul trecut, colecta de alimente neperisabile, beneficiari fiind pensionarii. Această acțiune în scop caritabil a fost susținută de către parohia Bisericii „Sfântul Nicolae” și, negreșit, a fost denumită ingenios campania „De la suflet la suflet”.

În acest mod, elevii colegiului au reușit să se implice și să strângă atât un număr însemnat de donații, cât și un număr mare de voluntari, dornici să ajute la distribuirea produselor. Au contribuit, astfel, peste 19 clase din cadrul școlii. Cantitatea însemnată de produse a inclus peste 73 kg de făină, 30 kg de mălai, 71 kg de zahăr, 48 litri de ulei, etc. Bătrânii au fost nespuse de bucuroși la primirea acestora și sperăm că urările și gândurile noastre bune au ajuns cu bine în sufletele lor.

Activitatea, desfășurată între 14 și 18 decembrie 2015, a reprezentat o oportunitate de a le face o bucurie celorlalți și de a le dovedi că noi, cei de la Colegiul Național „Grigore Moșil”, le suntem mereu aproape. Într-adevăr, doar Crăciunul din suflet poate conferi o adevărată atmosferă de sărbătoare.

În același timp, ni s-a oferit ocazia de a ne implica într-o activitate pentru prima dată, iar acest lucru a însemnat pentru fiecare dintre noi acumularea unei experiențe.

Colectivul nostru a avut deosebită plăcere de a colabora și de a se asigura că totul este bine pus la punct. Cum nu am mai dirijat vreo astfel de acțiune înainte, ne-am hotărât să fim precauți și să ne concentrăm, în principiu, pe ceea ce avem de făcut. Am dorit să demonstrăm că, deși la început de drum, putem face față unei asemenea provocări și ne putem descurca pe cont propriu. Dar, cel mai important lucru, am vrut să oferim ajutorul nostru și să transformăm sărbătorile într-un prilej de voie bună în fiecare locuință a orașului, mai ales în rândul bătrânilor.

Din perspectiva noastră, a tuturor celor care fac parte din clasa a X-a E, o astfel de activitate reprezintă șansa la o dezvoltare personală interactivă. Am învățat cum să ne înțelegem unii cu alții, ce înseamnă cu adevărat munca în echipă și cât de importantă este comunicarea la nivelul unui colectiv. Am dus totul la capăt cu succes și nu ne-am imaginat vreodată că ne-am fi putut descurca atât de bine. Le mulțumim din suflet celor care ne-au ajutat, sprijinit și încurajat. Suntem pe deplin recunoscători datorită acestei ocazii oferite și nu vom uita niciodată faptul că putem ajuta pe cineva chiar și prin lucruri mici, dar însemnate.

Cîsu Miruna, a X-a E

Proiectul „Parcul moisiștilor”

Totul a început printr-o simplă idee. Realizarea unui loc în care elevii, poate chiar și profesorii, să își petreacă pauzele, să se poată recrea. Acest lucru nu a putut fi realizat fără participarea la un concurs organizat de Raiffeisen Comunități. În cadrul acestui concurs, au fost propuse programe din cadrul serviciilor sociale, învățământ, dar și educație financiară.

Propunerile de proiecte au fost depuse pe site-ul <http://raiffeisencomunitati.ro/>, iar proiectul nostru a fost clasat printre cele zece finaliste - „Parcul Moisiștilor” - cu un buget de 43.075 lei. Proiectul a avut o susținere foarte importantă din partea Primăriei locale, prin diverse fonduri alocate, precum și servicii (amenajare spațiu verde, plantare arbuști, dotare cu bănci stradale etc).

Acest proiect, catalogat unul de ecologie urbană, a constat în amenajarea unei zone din spațiul verde arondat curții interioare a liceului nostru, pe o suprafață de aproximativ 200mp, într-un mic parc, ecologizat, amenajat cu poteci și alei, cu bănci, într-o manieră într-atât de estetică, încât elevii să își petreacă pauzele într-un mod mult mai plăcut.

Eu am participat la ecologizarea și finalizarea proiectului, ca voluntar. Am făcut acest lucru, nu din obligație, ci din plăcere, deoarece mi-a părut o idee minunată, mai ales că am avut finanțarea băncii Raiffeisen. Pentru început, am lucrat împreună cu mai mulți colegi din liceu, în special colegi de clasă, și am colaborat cu doamna director Mariana Berezcki, ce a coordonat întreaga activitate, inclusiv cele de ecologizare și plantare a unor arbuști în perimetrul respectiv.

A venit și momentul inaugurării parcului. Pentru aceasta, am realizat panouri de promovare a proiectului, au fost create ținute din materiale reciclabile, s-a organizat o expoziție de fotografie. Primirea invitațiilor s-a făcut pe acorduri de vioară, saxofon și chitară, piese susținute de elevii colegiului nostru – Ștefan Negru, Nicoleta Roncea, Ștefan Capmare și Cristina Flintoacă.

Acest eveniment a reprezentat pentru mine o experiență unică, o modalitate de a intra în contact cu oameni noi, dar și de a realiza un proiect ce va rămâne o moștenire elevilor ce vor urma pe viitor cursurile Colegiului Național „Grigore Moisil”, Onești.

*Manea Andra-Corina, a XII-a F
și
Director, Prof. Mariana Berezcki*

Parcul Moisiștilor

Va parte la schimbarea în bine

Misiune

- Dorim să amenajăm un parc de relaxare pentru timpul pauzelor dintre orele de curs și să optimizăm calitatea mediului urban prin **proiectul de peisagistică**.
- Dorim să dezvoltăm la elevi deprinderi de protejarea mediului și să-i responsabilizăm prin conștientizarea unor reguli de comportament ecologic.

Membri

Coordonator – prof. Mariana Bereczki
Prof. Adrian-Aurel Mihăilă
Prof. Cristina Lungu
Prof. Gabriela-Elena Țăranu
Prof. Maria-Magdalena Oncica
Contabil Șef Elena-Lidia Sandu
Administrator Robert-Renato Rusu

Activitățile și calendarul proiectului

- A1**-Organizarea echipei de proiect, diseminarea proiectului în comunitatea școlară și în comunitatea locală; întâlniri comune cu reprezentanți ai elevilor și ai părinților; prezentarea calendarului proiectului, formarea grupurilor de lucru, atribuirea sarcinilor – oct. 2015
- A2**-Activități de team-building și de socializare (de tipul ice-breaking) în echipe mixte (elevi/voluntari, elevi/părinți) – oct. 2015
- A3**-Pregătirea terenului în vederea amenajării, achiziționarea și amplasarea modulului-chioșc - nov. 2015
- A4**-Atelier de lucru și concurs de pregătire a proiectului de peisagistică urbană – dec. 2015
- A5**- Amenajarea propriu-zisă (alei, borduri, bănci, parcare biciclete); plantarea pomilor/arbuștilor – ian-martie 2016.
- A6**- Activități practice de ecologizare și întreținere a spațiului destinat petrecerii pauzelor școlare – permanent; elevii din clasele terminale vor fi "tutorii" elevilor din clasele ciclului inferior al liceului;
- A7**- Activități de diseminare și valorizare a experiențelor din proiect (expoziție foto, articole în presa locală, prezentări la ședințele cu părinții, prezentări la ședințele Consiliului Profesoral, Asociația Părinților "Grigore Moisil", pagina web a școlii) – aprilie-iunie 2016 și permanent.

Proiect „Și eu voi fi întreprinzător”

În perioada 12-14 mai 2016 noi, elevele Colegiului Național „Grigore Moisil”, Cerceț Andreea, Aghigioaei Melisa, Sterpu Oana Emilia și Constăndoiu Emelina Ștefania, din clasa a XII a E, am participat la un proiect dinamic, intitulat „Și eu voi fi întreprinzător”, ce a putut avea loc datorită parteneriatului încheiat cu Liceul Teoretic „Ovidius” din Constanța.

Ne-am prezentat în fața unui juriu exigent și a unui public numeros, cu un proiect intitulat „MEEA Games”, ce urmărește crearea unui loc cu scopul practicării activităților recreative. În urma acestui concurs, am obținut Mențiunea I, un premiu mulțumitor aș putea spune, ținând cont de gradul ridicat al concurenței.

A fost o experiență inedită, din care am avut de învățat foarte multe lucruri, dar de asemenea, ea ne-a ajutat să legăm și strânse prietenii cu oameni deosebiți din diferite zone ale țării, neintuind niciodată câte lucruri poți avea în comun cu o persoană pe care de abia ai cunoscut-o.

„Pot spune că sunt mândră că am fost aleasă să fac parte din cadrul acestui proiect. Am muncit foarte mult pentru realizarea lui, într-adevăr, dar ne-am și distrat. Am luat contact cu o mulțime de persoane, cu niște gazde extrem de ospitaliere. Am văzut locuri noi, modele diferite de învățământ și am creat cu siguranță o multitudine de amintiri, pe care nu le vom uita prea curând. A fost frumos...”, declară Andreea Cerceț.

Această experiență a presupus vizitarea școlii gazdă, a orașelor Constanța și Mamaia, fiind însoțiți în permanență de voluntarii liceului „Ovidius”, care au fost responsabili de buna noastră dispoziție, ducându-ne în orice moment din zi și din noapte în locurile pe care noi doream să le vizităm.

„Pot afirma cu tărie faptul că în urma concursului desfășurat la Constanța, am câștigat o nouă competență, și anume, aceea de a vorbi în fața unui public și de a pune bazele unei afaceri, ceea ce poate fi de folos în viitorul apropiat. Socializarea cu oameni din toată țara a fost un alt element care ne-a încântat și ne-a făcut să ne dorim să mergem și anul următor”, spune cu entuziasm Aghigioaei Melisa.

Dorim cu această ocazie să mulțumim doamnei profesoare Duța Sburlan, care a avut încredere în capacitatea noastră, ne-a îndrumat în tot acest timp și ne-a ajutat să ne afirmăm în acest domeniu, dar și domnului profesor Gheorghe Sorta, care ne-a acordat sprijinul material necesar.

O Școală Altfel

Un mandat reușit

După un an în care am condus Consiliul Școlar al Elevilor al Colegiului Național „Grigore Moisil” Onești alături de Cristea Iarina și Codreanu Adnana, pot afirma cu toată tăria că nu este o muncă deloc ușoară, dar totodată una foarte plăcută.

În acest an de mandat am avut parte de experiențe foarte interesante, ședințe, activități și evenimente. A fost destul de mult de muncă, dar în majoritatea cazurilor în care am fost implicați cred că am făcut față cu brio. Nu este ușor să asculți șefii unor clase, fiecare clasă cu problemele ei și să încerci să găsești răspunsuri la toate întrebările care îți sunt adresate.

Idei de activități au existat întotdeauna, însă așa putea spune că mai greu a fost la capitolul „implicare”, uneori din partea noastră, alteori din partea celor care erau vizați pentru acele activități. Dar pentru activitățile care s-au realizat în anul nostru de mandat, s-a depus multă muncă, dorință de a reuși și pasiune. Multe din dorințele elevilor nu s-au îndeplinit, dar nu din vina noastră sau a conducerii școlii, ci pentru că nu erau

posibile. Sper ca elevii să fi înțeles și să fi apreciat măcar în mică parte efortul pe care l-am depus eu, și colegele mele pe parcursul mandatului care s-a încheiat nu de mult timp.

Comunicarea între elevi este un lucru la care trebuie lucrat mult în școală. Din punctul meu de vedere, aceasta a fost cea mai mare problemă pe care am întâmpinat-o. În schimb, comunicarea cu conducerea școlii consider că a fost una bună, cu mici neînțelegeri că așa se întâmplă în orice colectiv.

În final, vreau să mulțumesc, în primul rând, conducerii școlii care m-a susținut în orice problemă din toate punctele de vedere, profesorilor care s-au implicat în munca noastră și ne-au ajutat să o ducem la un bun sfârșit, celor care ne-au ajutat cu sfaturi, unele dintre ele chiar foarte folositoare, profesorilor care au înțeles rolul pe care l-am avut și mi-au permis să rezolv problemele organizatorice în timpul

programului

școlar. pentru

acest lucru îmi

cer scuze. Nu în

ultimul rând

mulțumesc și

elevilor care ne-

au dat șansa de a

trăi o astfel de

experiență de

care puțini au

parte! Vreau să

urez succes

noului CȘE ales

de elevii liceului și sper să văd cât mai multe

activități frumoase organizate de ei!

Rusanovschi Radu, a XII-a E

Plantează un copac pentru sănătatea ta

Îmi aduc aminte cu drag de ziua în care, împreună cu colegii și domniile diriginți, am avut plăcerea de a participa la un proiect având ca scop plantarea arborilor, care s-a desfășurat în parcul din orașul nostru. La acest proiect ni s-au alăturat și voluntarii ai Primăriei care ne-au asigurat instrumentele necesare, dar și sfaturile utile pentru ca plantarea să se producă fără accidente.

Ajunși în parc am făcut grupe de câte trei elevi și am început să plantăm cu seriozitate știind cât de importanți vor fi acești arbori pentru mediul înconjurător, dar și pentru locuitorii orașului, care peste ani se vor putea relaxa la umbra acestora

Am fost profund impresionată de implicarea colegilor mei în acest proiect care ne-a ajutat să conștientizăm importanța copacilor pentru calitatea mediului în care trăim, pentru sănătatea fiecăruia dintre noi, precum și rolul educativ pe care îl are gestul de a sădi un copac.

M-am simțit minunată și sper să mai avem ocazia să ne implicăm în acțiuni voluntare menite a proteja mediul înconjurător, a recrea natura în care plantele și copacii să-și regăsească locul binemeritat.

Dacă fiecare dintre noi plantează azi un copac sau o plantă, mâine vom respira un aer mai curat, natura ne va răsplăti!

Sandu Georgiana-Lorena, a X- a A

Șahul, sport al minții

Experiența mea în ceea ce privește acest sport s-a conturat în mod special începând cu clasa a 10-a, când, din curiozitate am participat la competiții amicale între elevii din oraș iar spre surprinderea mea am avut un rezultat deosebit (vreau să menționez că până în acel moment nu am mai avut parte de o astfel de experiență, singurele mele competiții fiind cu fratele mai mic). Așadar, din curiozitate, șahul a devenit o pasiune, mergeam la aproape toate competițiile, atât cu echipa cât și individual. Inevitabilul s-a produs, când în ultimul an de liceu am ajuns ușor-ușor la națională, iar bucuria a fost imensă în acel moment, deoarece vedeam cum „munca” mea dădea roade. A fost un timp frumos pe care nu-l voi uita niciodată, am întâlnit oameni minunați cu care, sunt

mândră să spun, că am păstrat legătura. Prin faptul că am participat la astfel de competiții m-am dezvoltat și pe plan personal, nu numai profesional, am început să relaționez mai mult, să comunic mai mult, să fiu mult mai deschisă, astfel am ajuns ceea ce sunt astăzi. Vreau să-i mulțumesc în mod special doamnei profesoare Maria Stanciu, care mi-a fost aproape și m-a împins mereu de la spate.

*Diana Marica
Absolventă, a XII-a D Științele Naturii*

Economia văzută de mine

La ediția din 2016 a Concursului Interjudețean „Economia văzută de mine”, lucrările trimise de participanții din județele Bacău și Constanța au fost jurizate de un colectiv format din profesorii: Valerian-Sorin Lungu, Mioara-Elena Turcu, Maria-Magdalena Oncica, Mioara Jipa și elevii: Alina Marinescu, Anca Bejan și Simona Ilie.

La fel ca la edițiile anterioare, scopul concursului este promovarea unei educații durabile bazată pe ilustrarea unor teme și/sau a unor concepte operaționale din economie.

Lucrarea „The Octopus-Collectors of all Money”, autor Frățilă Andreea, clasa a XII-a G, a obținut premiul al II-lea.

În opinia mea, acest desen reprezintă partea întunecată a economiei. Această caracatiță reprezintă puterea oamenilor corupți care exploatează resursele indiferent de ramurile acestora. Eu am ales să desenez

acest lucru deoarece interpretările care pot fi extrase din această imagine sunt multiple cum ar fi dorința de înavuțire care duce la distrugerea unor instituții de care societatea are nevoie, banii sunt „spălați” în diverse instituții de care societatea se poate lipsi și mai reprezintă și impozitele pe care orice afacere este nevoită să le plătească indiferent de cât de mari sunt acestea.

Frățilă Andreea, a XII-a G

Oportunități și beneficii

În domeniul informaticii, din multe subcategorii se disting două uriașe: algoritmica și dezvoltarea software. Deși am avut tangențe cu algoritmica în cadrul olimpiadelor de informatică, județene și naționale în cei doi ani de liceu, descoperirea programării aplicate cel mai des în lumea industriei a avut loc odată cu începerea mentoratului în cadrul concursului Opening Opportunities. Programul avea un scop simplu: lucrul în echipă și descoperirea unei cariere potrivite. Chiar dacă programul nu era

încă axat pe domeniul IT mentorul și echipa mea au hotărât să dezvoltăm o aplicație. Cea mai grea parte a procesului a fost găsirea unei idei. Apoi a urmat dezvoltarea propriu-zisă. Cele patru luni în care am lucrat la proiect m-au învățat că munca în echipă necesită sincronizare și pregătire, că informatica e mai mult decât o soluție rapidă la o problemă. Informatica e o artă, atât ca scriere, cât și ca logică.

Lungu Ionuț, a XII-a A

Anul trecut am participat la un proiect educațional de mentorat și orientare în carieră

pentru elevii de liceu, Opening Opportunities. În cadrul acestui proiect am realizat un proiect tehnic, ne-am propus să construim un robot cu un sistem locomotor inovator. Elevii implicați în acest proiect au fost Norbert Zerkula - marketing manager & Support hardware, Cosmin Prutean coordonator hardware /software, Andrei Aursulesei, Andrei Stanciu și Bogdan Gabriel Trofin - hardware, Andreia Paula Zota -designer/software, Felix Ifrim.

Un aspect foarte important a fost lucrul în echipă.

Provocare principală pe care proiectul a dat-o a fost aceea de a lucra cu oameni din diferite părți. Echipa fost formată din opt elevi de la școli diferite. Majoritatea întâlnirilor s-au realizat prin intermediul platformei Skype, fiind o soluție foarte bună pentru a economisi timp. Proiectul s-a desfășurat pe o perioadă de opt luni. La final am fost la sediul Microsoft România, unde am susținut prezentarea produsului, iar în urma acesteia am primit și un premiu. A fost o experiență benefică în care am învățat să lucrez în cadrul unei echipe și să respect termene.

Norbert Zerkula, a XI-a F

TINERII DEZBAT

Regionala Concursului „Tinerii dezbat” 2016 s-a desfășurat la Iași, în perioada 21 -22 mai 2016. Au participat 26 de echipe din județele Iași, Bacău, Neamț și Vaslui. Fiecare echipă a fost formată din câte trei elevi și un profesor coordonator - arbitru.

Din Onești, au participat trei elevi moisiliști, coordonați de profesor Virginia–Smărăndița Brăescu (coordonator-arbitru): Martin Irina (clasa a XI-a F), Mărășescu Flaviu (clasa a X-a A) și Paciurcă Andrei – Alexandru (clasa a XI-a B).

Moțiunile dezbătute de elevi la etapa regională de la Iași au fost:

1. Educația civică ar trebui să fie materie obligatorie în programa școlară pentru liceu
2. Ar trebui aplicate măsuri de toleranță zero pentru actele de discriminare din școli
3. Drepturile copilului ar trebui să fie obiect de studiu pentru toți elevii.

CUPA DIVERSITĂȚII

Activitatea „Cupa Diversității” s-a desfășurat la Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, în perioada 15 octombrie - 6 noiembrie 2015. A fost implicat un număr de 60 elevi și 6 cadre didactice.

Participanții au fost de la Centrul de Reeducare Târgu Ocna, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Liceul Teologic „Fericitul Ieremia”, Colegiul Național „Grigore Moisil” Onești.

Obiectivele principale ale proiectului au fost: derularea unor activități sportive care să faciliteze reintegrarea socială a persoanelor internate în Centrul de Reeducare Târgu Ocna, precum și schimbarea percepției comunității față de această categorie de persoane cu nevoi speciale. Echipa de proiect a fost formată din prof. Stanciu Maria, prof. Stanciu Sorin, prof. Toth Iosif, Comisar Șef Țirtoacă Otilia-Elena.

35 de ani de la zborul unui român în spațiul cosmic

În data de 17 mai 2016 am participat la activitatea „35 de ani de la zborul unui român în spațiul cosmic”, la București. Am avut onoarea de a mă întâlni și discuta cu 12 astronauți din diferite țări. I-am întâmpinat la Palatul Parlamentului și înainte de tur am stat de vorbă cu Grigoriy Richters, co-fondatorul Asteroid Day și cu Andrew Turnage, directorul executiv al ASE-SUA.

Astronomia este una din marile mele pasiuni și prin participarea la acest eveniment am avut ocazia să întâlnesc oameni care au realizat ceva în acest domeniu și asta m-a motivat, chiar am și dat mâna cu Dumitru Prunariu (primul român care a zburat în spațiu). La sfârșitul activității am făcut poze cu astronauții și domnul Reinhold Ewald, astronaut și profesor universitar din Germania. Acesta ne-a întrebat dacă vrem să fim astronauți, iar eu am spus da și apoi fiind presați de timp ei au trebuit să plece. Însă domnul a venit la mine și mi-a înmănat repede o poză cu autograful său, nu pot descrie cât de bine m-am simțit, iar de atunci sunt convinsă că vreau să zbor în spațiu chiar și pentru câteva ore.

Pentru mine această activitate a însemnat o oportunitate de a relaționa cu oameni importanți din domeniul fizicii și astronomiei și sper ca în viitor să devin și eu unul dintre ei.

Zaharia Roxana, clasa a XI-a A

Nevoia de patriotism

Motto: "Pământul patriei e scump tuturor." (Cicero)

În anul școlar trecut, 2015-2016, clasa a X-a F a avut privilegiul, în cadrul orei de dirigiență, să se întâlnească cu un veteran de război, domnul general Gheorghe Apostu. Întâlnirea a generat nenumărate întrebări, gânduri, opinii, împărtășite doamnei diriginte, profesor *Florea Daniela*. Iată ce am consemnat:

„Acest veteran m-a făcut să conștientizez diferența enormă între adevăratele valori și eroii fabricați și ridicați la rangul de model, oferit nouă astăzi de mass media. Numele său nu este consemnat în nicio carte de istorie, poate doar în ordinele de zi ale armatei aceluși timp, dar patriotismul și jertfa sa, însumate cu alte mii, au făcut ca astăzi eu să trăiesc în democrație, ce-i drept, deocamdată, foarte fragilă.” (*Irina-Estera Paul*)

„Îl privesc cu ochi lacomi pe bătrânul ridat din fața mea și mă gândesc de ce se crede că în epoca globalizării noțiunea de patriotism e perimată. Cum au reușit niponii să impună în toată lumea *miracolul japonez*? Poate noi suntem generația care va realiza *miracolul românesc*, având ca fundament jertfa înaintașilor și credința lor într-un viitor mai bun.” (*Adelin-Ștefan Rîpanu*)

„Respectul față de sine începe cu respectul față de ceilalți. Veteranul din fața mea mă face să mă întreb în ce țară trăim? Cine să ne conștientizeze dacă noi nu ne putem asuma propriile fapte? Nu obținem nimic doar plângându-ne, ci acționând!” (*Denisa-Elena Oлару*)

„Fără să îmi dau seama omul acesta a devenit o persoană de referință în viața mea.

Spune-mi care este modelul tău, ca să-ți spun ce vei ajunge! Am înțeles că a fi patriot înseamnă ca, în tăcere și cu tenacitate, să-ți faci datoria zi de zi și să-ți asumi responsabilitatea faptelor tale, chiar dacă acest lucru presupune să-ți faci temele pentru a doua zi sau să veghezi la liniștea țării.” (*Roxana Martin*)

Ce e patriotismul? Mai suntem noi, românii, patrioți? Noțiunea aceasta s-a perimat? Nu-i mai cunoaștem semnificația? Această noțiune nu mai are reverberație în sufletul nostru?

„Ce înseamnă, azi, să-ți iubești țara? Cât mai contează identitatea națională într-o Europă în care conceptul de stat-națiune, lansat acum două secole, în timpul revoluției franceze, aproape s-a dizolvat? Poți să iubești una, două sau trei patrii în același timp? Una poate fi țara de origine, de care te leagă tradiția, memoria și un set de valori. Alta

poate fi țara de adopție – Spania, Italia, Franța – care te seduce printr-un contract social mai corect, din perspective unei vieți mai bune. În fine, ultima ta patrie ar putea fi chiar spațiul acesta vast și compozit, care s-ar putea

transforma într-o zi în Statele Unite ale Europei.

Și apoi, cum îți iubești țara? Îți iubești țara când îți pasă de binele celorlalți, nu doar de propriul confort. Când faci mai mult decât să deschizi simplu gura pentru a o înjura. Ar fi mai potrivit să nu-ți strigi public dragostea de țărișoara ta, cu lozinci sforăitoare și aiureli etnocentriste. Respectul față de trecutul recent sau îndepărtat, cultivarea memoriei și personajelor solare din istorie, sunt esențiale în definirea patriotismului, pentru a putea glorifica, ierta sau răzbuna, după caz.

Mai înseamnă să accepți, uneori, zădărnicia efortului tău, să te bați pentru cauze pierdute, să înțelegi că schimbările se produc mai lent decât ritmul vieții tale și că generațiile viitoare vor culege, poate, roadele zbaterilor de astăzi. Apoi, de ce n-ar fi munca onestă de fiecare zi, viața trăită respectând reguli și principii, o formă onorabilă de patriotism? Forța unei națiuni stă în capacitatea unor mase critice de a trage cu toții în aceeași direcție, având șanse egale, stă în instituții funcționale și eficiente. Doar de aici se poate naște, în final, și sentimentul mândriei de a fi român.”

profesor Matei Cristina

O conferință inedită

Anul trecut, în clasa a IX-a, am avut bucuria să participăm la o conferință despre literatură și film, susținută de regizorul oneștean, Stelian Stativă, în aula Bibliotecii Municipale „Radu Rosetti”. Subiectul dezbătut ne-a surprins, pentru că era în concordanță cu tema discutată și la ora de limba și literatura română.

Am remarcat faptul că domnul regizor a reușit să ne capteze atenția încă de la început cu o istorioară din copilăria sa, din anii săi de școală, insistând asupra importanței imaginației și a lecturii. Am dedus repede că ceea ce spune ar putea să ne intereseze în mare măsură. Am înțeles că „O imagine face cât o mie de cuvinte” sau că „Ceea ce este scris poate deveni viață în filme”. Am reținut și câteva date

privind istoria cinematografului: că apare în 1890, că în 1920 este adăugat sonorul, că apoi sunt perfecționate tehnici specifice, precum montajul sau, mai nou, efectele speciale. Ne-am convins că am putea da o șansă filmelor vechi și că ne-am putea face timp să vizionăm capodopere ale cinematografului sau să citim despre ele. Am apreciat că domnul Stelian Stativă a dat sfaturi la finalul conferinței celor care s-au arătat interesați de meseria de regizor.

Cred că a fost o idee excelentă aceea de a participa la o conferință într-un cadru elevat despre un subiect ce se studiază la școală. A fost o experiență plăcută pe care nu o vom uita. De fapt, a fost prima conferință la care am participat!

Chirilă Adrian, Marcu Claudiu, a X-a B

Imersiune în scurgerea heracliteană a timpului...

O altă abordare a problematicii culturii și civilizației române în cadrul orelor de limba și literatură română, o constituie excursia didactică cu scop informativ și documentar la monumentele istorice, conservate în timp și spațiu, păstrătoare ale unei conștiințe naționale bine definită. O astfel de incursiune, de evadare din formalitatea programului școlar, au realizat elevii clasei a XI-a C a Colegiului Național „Grigore Moisil”, sub directa îndrumare a doamnei profesor de limba și literatura română, Gabriela Elena Țăranu. Cu acest prilej, s-a produs o scurtcircuitare a timpului prezent desuet, în care individul și-a pierdut identitatea, confundându-se adeseori cu mulțimea încorsetată în automatismul cotidian, tinerii învățăcei având parte de o “felie de viață” arhaică de pe timpul domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt, o adevărată figura emblematică a poporului român.

Muzeul afiliat Bisericii-Monument „Adormirea Maicii Domnului” din Borzești este unicul depozitar al „Cazaniei” Mitropolitului Varlaam (1643), carte fundamentală pentru începuturile scrisului și vorbirii limbii române literare. Autorul acestei monumentale lucrări a fost contemporan cu un alt mare ctitor de limbă și literatură românească, Antim Ivireanul, de la al cărui martiraj s-au împlinit anul acesta 300 de ani. Cazania este o culegere de predici „la duminecele preste an și la praznicele împărătești și la svânți mari” în care se tratează câteva teme de circulație în literatura veche (de exemplu *fortuna labilis*).

Tot în acest muzeu am remarcat o catapeteasmă ce prezintă cinci registre de sus în jos, conținând Crucea Răstignirii cu Maica

Domnului de-a dreapta și Sfântul Evanghelist Ioan de-a stânga, 12 icoane ale proorocilor Vechiului Testament, 12 icoane, reprezentând cei 12 apostoli, 4 icoane Împărătești și alte 4 icoane reprezentând scene din Noul Testament. Catapeteasma a fost lucrată în lemn de tei și ca realizare se prezintă în chipul cel mai armonios cu tradiția populară românească.

Odată intrat în atmosfera ecleziastică a Evului Mediu, privitorul suferă o profundă transformare metafizică ce îl determină să aprecieze la un nivel ridicat cultura, tradițiile și credința strămoșească. Analepsa de mare rafinament a declanșat derularea cinematografică, aidoma unui film documentar, a unui material evenimential proiectat pe fundalul secolui al XVI-lea. Cum altfel poate fi catalogat de către adolescentul de astăzi episodul petrecut la Borzești, ai cărui protagoniști au fost copilul Ștefan și prietenul său de joacă, Mitruț, dacă nu o secvență memorabilă transmisă peste veacuri a sentimentului apreciativ pe care marele voievod l-a avut, în general, pentru toți cei care s-au remarcat în viața lui.

Prin urmare, vizitarea muzeului de la Borzești a constituit una din cele mai reușite lecții de receptare a istorie limbii și literaturii române, a istoriei Evului Mediu și a istoriei artei creștine. S-a dovedit încă o dată că activitățile extracurriculare sunt complementare educației formale, care de cele mai multe ori transformă elevul într-un receptor pasiv, lipsit de contactul genuin cu atmosfera unei epoci aureolate de dimensiunea religioasă a existenței.

Lupașcu-Doboș Emanuel, a XI-a C

Ce înseamnă să fii olimpic?

Olimpiada națională, cea mai frumoasă experiență din viața mea!

În clasa a IX-a, prima întrebare adresată de către domnul profesor de biologie,

Diana-Vasilica Hirjanu
Biologie

Brînză Vasile, a fost „Ce este biologia?”. Din acel moment, m-am străduit să răspund cât mai corect la această întrebare, și am aflat că biologia nu este doar știința care studiază lumea vie, ci și o

mare pasiune pentru mine. Astfel, am muncit din greu și în clasa a IX-a am obținut premiul al III-lea la faza județeană, însă în clasa a 10-a am cules roadele acestui efort calificându-mă la etapa națională a olimpiadei.

Competiția mi-a purtat pașii în orașul Satu Mare, un loc cu o încărcătură istorică și culturală deosebită, locuit de oameni veseli, iubitori și plini de viață, care mi-au oferit un exemplu demn de urmat. Ceilalți participanți m-au uimit pur și simplu! Erau elevi normali care trăiau aceleași emoții asemenea mie, însă hotărârea, ambiția care li se citea în ochi era uluitoare. Fiecare dinte ei își dorea să fie cel mai bun și să își autodepășească limitele. Majoritatea erau deja la a doua sau a treia competiție națională de biologie, fapt ce le oferea un avantaj considerabil, și anume experiență. Printre ei am descoperit oameni minunați, care privesc viața dintr-un unghi

diferit și de la care am putut învăța multe lucruri interesante. Astfel, am reușit să leg prietenii cu persoane din diferite colțuri ale țării. Subiectele în sine, au fost dificile, însă au reușit să-mi dezvăluie biologia într-o lumină nouă ieșită din tiparele standardizate ale școlii. Proba practică a fost cea care mi-a dat cele mai multe emoții și cu greu am reușit să rămân calmă în momentul în care am văzut mulajele și microscopul așteptându-mă.

Olimpiada de biologie a fost cea mai frumoasă experiență din viața mea! Sunt mândră că mi s-a oferit șansa de a participa și nu regret nici măcar un moment petrecut învățând această știință, care pentru mine a devenit o prioritate. Am fost susținută moral de familie, prieteni, colegi, profesori, cărora le mulțumesc din tot sufletul! După această experiență pot spune că m-am maturizat, însă nu informațiile pe care le-am acumulat au fost cele care și-au pus amprenta asupra mea, ci dorința de a fi printre cei mai buni. Am învățat că pentru a obține ce îți dorești, trebuie să muncești din greu, să faci sacrificii și să fii devotat muncii tale. Sunt mulțumită și fericită că am reușit să ating o asemenea performanță în domeniul care mă pasionează și intenționez să fac toate eforturile necesare pentru a mă perfecționa!

*Diana Hirjanu, a XI-a C
Olimpică națională Biologie*

Mă numesc Teodora Zahiu, elevă în clasa a XII-a C și, conform unora, olimpică la chimie. Prima mea tangență cu chimia nu a fost foarte plăcută, dar din ambiție și foarte multă încăpățănare am reușit să îi deslușesc problemele, fie ele anorganice sau organice.

Am participat de 4 ori la faza națională a olimpiadei, ediția recentă fiind cea de anul trecut. Fiecare experiență a fost unică, plină de amintiri și emoții. Acestea din urmă m-au ajutat să mă concentrez. Nu știu dacă era un mod de relaxare, dar în general înainte de un concurs încercam să mai rezolv din problemele date anterior. Nu pot spune că m-am îndrăgostit de chimie, dar sunt pe deplin sigură că mi-a fost și îmi va fi alături în multe etape ale vieții. Este logică (dar ai nevoie de imaginație) și strictă, dar totuși întotdeauna te va uimi cu ceva nou; fără ea, evoluția noastră nu ar fi ajuns în acest punct și pentru asta îi sunt pe deplin recunoscătoare. Poate acesta este și motivul pentru care vreau să urmez mai departe Facultatea de Medicină. Fie vorba între noi, au fost unele probleme care mi-au dat bătăi de cap și eram de nerecunoscut în acele perioade. Nu mă opream până nu descopeream toate răspunsurile. Atunci singura distragere era mama cu celebra întrebare: „Ai mâncat azi?”. Dar după terminarea olimpiadei, totul era pustiu, niciun țel de obținut, nici o provocare, ca și cum farmecul misterului s-a dus odată cu rezolvarea lui. Îi îndemn pe cei mai mulți dintre noi să învețe cât de cât chimie, aici totul este posibil dacă ai catalizatorul potrivit.

*Teodora Zahiu, a XII-a C
Olimpică națională Chimie*

Participarea la Olimpiada națională de limba franceză a fost ultima experiență de acest gen la care am luat parte și, de asemenea, a încununat perioada liceului cu o reușită care m-a făcut să realizez că munca de plăcere aduce mereu cele mai mari satisfacții. Totul a fost fără scop, dar cu voință, fără vreun motiv anume, s-a întâmplat doar prin prisma faptului că făceam franceză. O justificare puțin ciudată, având în vedere rezultatul obținut, nu? Ba deloc! M-am prezentat la toate etapele acestei olimpiade cu gândul că nu am nimic de pierdut, doar cu dorința de a simți pentru ultima oară experiența olimpiadei. Iar faptul că a fost limba franceză prinsă la mijloc...

Îmi amintesc foarte bine cum m-am simțit când am terminat compunerea de la subiectul 3: mulțumită! Mai bine de atât nu puteam face. Nu eram eu în totalitate în acea compunere. Dar cu acest compromis plecasem pregătită de acasă. Am învățat: de multe ori în viață trebuie să zici ceea ce le place altora să audă. Dar dacă nu m-am putut exprima în idei, știu sigur că am respirat în acea compunere prin cuvinte. Pentru mine cuvintele în limba franceză au un farmec aparte, nu de puține ori ele m-au surprins cu abilitatea lor de a exprima o realitate intangibilă limbii române.

Încă mă mai gândesc la olimpiada de franceză...căci ce s-a întâmplat acolo e o mărturie a puterilor mele încă nedescoperite.

*Delia Isaic, absolventă a liceului
Olimpică națională Franceză*

Participarea la Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română - provocare sau experiență?

Încă din generală mi s-a spus că anii de liceu sunt cei care te formează cu adevărat ca om, că am fi uimiți de schimbările prin care trecem într-o perioadă atât de scurtă de timp. Mereu am fost sfătuită să accept fiecare eveniment ca pe o nouă experiență din care am numai de câștigat. În clasa a XI-a, mi s-a oferit ocazia să pun în practică toate aceste sfaturi când m-am calificat la etapa națională a unei materii foarte dragi mie: limba și literatura română, mai exact istoria acesteia. Emoțiile au fost mari încă din seara în care am aflat că, după atâția ani, am reușit această performanță. Aveam impresia că toate cărțile din lume, toți criticii literari și toate îndemnurile constructive nu vor fi niciodată de ajuns, nu mă vor face niciodată suficient de pregătită. Mereu se poate ști mai mult, iar gândul acesta mă însăpăimânta.

Într-un mare și inimaginabil de așteptat final, m-am trezit în mijlocul Târgoviștii, mai mult sau mai puțin pregătită să înfrunt ceea ce avea să devină una dintre cele mai frumoase călătorii ale mele. Eram înconjurată de istoria pe care am citit-o din sutele de pagini parcurse, dat fiind faptul că Târgoviște este inima istoriei limbii și literaturii noastre, lăcașul unde cele mai vechi documente scrise așteaptă să fie descoperite. Să văd, să citesc și să admir documentele despre care am învățat zeci de pagini a fost la fel de entuziasmant ca pentru un doctor ce, în sfârșit, vede o inimă înafara unui atlas biologic. Eram înconjurată de câteva sute de oameni, unii mai minunați ca alții, care îmi împărtășeau pasiunea de a scrie și de a citi.

Orele în care s-au desfășurat probele au trecut la fel de repede cum au venit. Și chiar dacă la finalul acestora nu s-a dovedit a fi cea mai bună dintre cei buni, cu siguranță mi-am demonstrat că sunt cea mai bună versiune a mea de până atunci. Așa că am făcut din această realizare un scop mai important decât locul pe podium.

Înafara experienței intelectuale de care am avut parte și care mi-a schimbat radical perspectiva asupra educației și m-a ambiționat, locurile vizitate și oamenii cu care am socializat au constituit cea mai interesantă săptămâna a anilor mei de liceu.

Fiind o reală iubitoare a castelelor, Palatul Brâncovenesc de la Potlogi rămâne încă obiectivul favorit, în ciuda faptului că Turnul Chindiei a fost, de asemeni, la înălțime, și la propriu, și la figurat. Treptele pe care le-am urcat pentru a ajunge în vârf au fost la fel de numeroase ca picturile pe care le-am admirat în Casa-atelier a marelui Gheorghe Petrașcu.

Fiecare clădire a orașului strălucea în arhitectura timpului, dovedind că anii s-au oprit a curge în Târgoviște, demonstrându-mi mie că istoria pe care am citit-o nu are drept sinonim „trecutul”. Locuitorii, cu siguranță, nu lasă a muri tot ceea ce azi ne caracterizează, ceea ce este cu desăvârșire minunat.

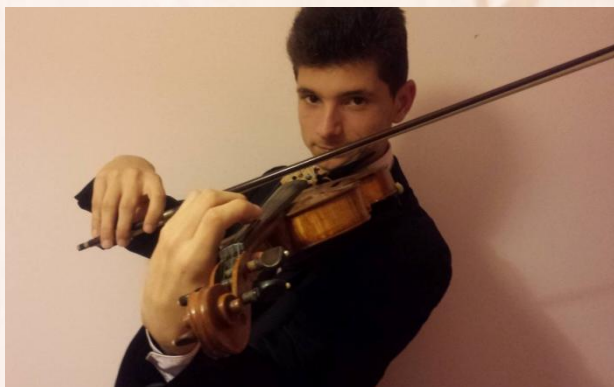
Prietenii legate, amintirile dragi, cărțile cumpărate și florile primite, răsetele ce erau interminabile, poveștile împărtășite, călătoriile, plimbările pe străzile orașului, focul de tabără și multe alte momente speciale au făcut din înfricoșătoarea participare la o competiție grea o adevărată incursiune în timp și au oferit puțin din gustul studenției.

*Bianca Obreja, a XII-a G
Olimpică națională Limba și
literatura română*

Pasiunea care nu se va sfârși niciodată

Numele meu este Ștefan Negru, am 16 ani și locuiesc în Onești. Înainte de a vorbi despre pasiunea mea pentru muzică, aș dori să prezint, în câteva rânduri lucrurile care mă caracterizează. Pot spune că am o personalitate cool, deoarece sunt o fire calmă, sunt un om încrezător și dedicat tuturor. Într-o singură frază aș putea spune că sunt o persoană plăcută și interesată de tot ce se află în jurul meu. Sunt o persoană care adoptă o gândire pozitivă chiar și atunci când un lucru neplăcut se petrece în viața mea. Îmi place să vorbesc cu orice fel de oameni, să discut despre pasiunile lor, problemele lor și dacă se poate să-i sfătuiască în alegerile pe care le au de făcut.

Iubesc muzica, iar acest lucru m-a făcut să am o pasiune pentru pian. Muzica este un dar de la Dumnezeu spre a inspira lucruri curate. Am petrecut șapte luni studiind pianul și ca o scipire, am realizat că și vioara este un instrument minunat. Trecerea de la pian la vioară s-a întâmplat datorită bunicului meu. El a făcut tot posibilul ca eu să pot urma lecții de vioară atunci când am văzut acest instrument în camera sa. M-am simțit atât de fericit atunci când mi-a dat în dar o vioară, de ziua mea. Am fost atât de bucuros, încât prima mea încercare de a cânta la vioară a fost chiar în acel moment.

De-a lungul timpului am participat la numeroase concursuri de muzică, la care, prin multe ore de muncă și strădanie am reușit să obțin premii importante: două premii I, un premiul al II-lea și unul de excelență.

La un moment dat, am aflat că în orașul natal există o profesoară de vioară, așa că am decis să încep cursurile. Ea m-a ajutat să învăț regulile muzicii și să pot cânta la vioară foarte bine în mai puțin de doi ani. Momentan, nu mai studiez acest instrument, dar ținta mea este să continui acest lucru și cu siguranță voi progresa mult mai mult.

După cum spune și Robert G. Ingersoll „Muzica exprimă sentimente și gânduri fără ajutorul limbajului, ea a fost mai prejos și mai înainte de vorbire și este deasupra și dincolo de toate cuvintele”, citat care mă inspiră și mă face să îmi doresc tot mai mult să dezleg tainele viorii.

Personal, muzica va fi cel mai important lucru din viața mea și cred că Dumnezeu mă va ajuta să progrezes cât mai mult, să urc încă o treaptă mai sus și poate chiar să devin un muzician de profesie.

În încheiere aș dori să spun că fiecare persoană este înzestrată cu un dar special de la Dumnezeu, cu un talent anume și de aceea talentul trebuie descoperit și lucrat zilnic pentru a putea ajunge la nivelul dorit.

Ștefan Negru, a X-a D

Prima noastră piesă a fost "Brilliant", apoi urmând foarte repede și „Tu mă faci să...” ambele compuse de compozitorul Mihai Alexandru. În această vară am avut surpriza foarte plăcută să ascultăm publicul cântând refrenele pieselor noastre. Nici nu am visat mai mult. Chiar dacă nu ne-am putut bucura prea mult de vacanță suntem fericite că am avut parte de foarte multe spectacole și că publicul ne iubește. Ne pregătim în curând să intrăm în studio pentru o nouă piesă, dar vom vorbi mai multe despre asta atunci.

Î: Când a fost înființată trupa?

Raluca: Trupa a fost înființată acum 2 ani.

Î: Cine a înființat trupa?

Carmen: Ideea a fost a profei de canto, a spus că ne potrivim și că ar fi bine să facem un proiect așa. Credem că a avut cea mai bună idee și îi mulțumim pentru asta.

Î: Cum v-ați cunoscut?

Denisa: Am început individual la Asociația Culturală „M.Y. Music Art”, în cadrul Casei de Cultură Onești, iar prima apariție ca trupă a fost la Onești „Zilele Orașului” în anul 2014...

Î: Cum a luat naștere trupa voastră?

Carmen: Proiectul „Brilliant” a luat ființă după acel festival, domnul Mihai Alexandru văzându-ne a zis că ne stă bine împreună și că piața muzicală românească are nevoie de o trupă feminină.

Î: Ce înseamnă trupa pentru voi?

Alexandra: Considerăm că trupa este o a doua familie pentru că ne-am petrecut cei mai frumoși ani ai copilăriei împreună, și, iată, că și adolescența. Considerăm că am avut cea mai frumoasă copilărie și o adolescență de vis. Pe perioada vacanței suntem împreună în fiecare zi în sala de repetiții, iar pe timpul școlii cât de des putem.

Î: Cum ați ales numele trupei?

Raluca: Numele trupei l-am ales gândindu-ne că este foarte cunoscut de toată lumea. Era și este încă pe buzele tuturor „Selfie”. Mai ales că la finalul fiecărui concert făceam selfie cu publicul. Am spus că așa ne ține minte oricine foarte ușor.

Î: Cum ați ajuns să colaborați cu Mihai Alexandru?

Alexandra: Mihai Alexandru ne-a descoperit încă de foarte micuțe pe când mergeam individual în concursuri cu clasa de canto și el juriza. Habar nu avea că atunci când o să creștem o să compunăm pentru noi. Ideea a luat naștere în momentul în care am cântat ca trupă pe scena unui festival, fiind invitate în gală.

*Raluca Bogdănescu,
clasa a XI-a C*

*Denisa Irofte,
clasa a XI-a D*

Î: Vreți să le spuneți ceva fanilor?

Denisa: „Fanilor”...ne place să-i numim prieteni noștri. Da, dorim să le spunem că îi iubim foarte mult, le mulțumim că sunt alături de noi și că apreciem fiecare părere a lor, chiar și când ne critică, criticile ne ajută să ne corectăm.

Muzica, de la DO la SOL

Mă numesc Adrian Enache, am aproape 17 ani și sunt elev în clasa a XI-a F, Filologie. Am început să cânt la pian încă de când aveam 8 ani. Am început lecțiile de pian într-o zi mai rece de toamnă, poate și de aici „entuziasmul” cu care mi-am primit profesorul în cameră. Primele lecții, de jumătate de oră la început și de o oră mai târziu, au fost interesante pentru că atunci am început să cunosc notele, mai întâi de la DO la SOL, deoarece erau singurele note pe care le puteam cuprinde atunci cu deschiderea palmei, apoi continuând cu celelalte note, LA, SI și DO.

A trecut o lună, au trecut două și dificultatea cântecelor creștea și entuziasmul meu, desigur, scădea. Domnul profesor se plângea mereu părinților mei că nu prea învăț melodiile și se cunoaște că nu am exercițiu, deoarece căutam întotdeauna notele pe pian ceea ce mă făcea să fac pauze de 2-3 timpi, ceea ce în muzică este deja foarte mult. Timp de 4 ani, săptămână după săptămână, cu excepția vacanțelor, domnul profesor a venit m-a învățat și a încercat să mă convingă că muzica îmi poate fi folositoare. Desigur, și părinții mei făceau tot posibilul să îmi placă pianul, să proferez, să cânt.

La un moment dat domnul profesor a zis că e de părere că am ajuns în stadiul în care să pot citi o partitură singur și că nu mai e nevoie de el. Și atunci a început „libertatea” pentru mine. Nu mai trebuia să plătesc profesor, să fac curat mereu când venea acasă, să nu mai repet atât de mult și am început să las încet-încet pianul în mâinile uitării, dar faptul că localizarea lui este exact la mine în cameră, într-un loc observabil din orice colț al camerei, am început să mai apăs o notă, două, am început să cânt un cântec azi, două cântece mâine, luna următoare mai multe și până am ajuns să cânt din când în când la evenimente de Crăciun și de Paște la Biblioteca Municipală.

Când au văzut că am prins drag de pian ca prin minune, părinții mei au dorit să reîncep lecțiile dar cu un alt profesor, mai exigent. Așa se face că, anul trecut am început lecții la o profesoară acasă. Dumneaei m-a ajutat să simt muzica și s-o iubesc. Am învățat în 11 luni mult mai mult decât am învățat la început în 4 ani. Acum nu mai fac lecții, deoarece doamna profesoară este sigură de faptul că știu tot ce trebuie să știu fiind mulțumită de evoluția mea. Acum, pentru mine muzica nu mai este doar un hobby, a devenit o pasiune, cânt zi de zi din plăcere și răspund pozitiv la orice eveniment la care sunt chemat.

Închei acum printr-un citat care m-a motivat foarte mult: *„Nu trebuie doar să-ți practici arta, astfel pătrunzând tot mai mult în ea și cunoscându-i secretele, te poți ridica tot mai mult spre Divinitate”*

~Ludwig van Beethoven.

De ce la teatru?

...Intru în clădire și mă apropiez cu pași repezi de scări. Nu era foarte târziu, însă voiam să mă asigur că nu voi pierde nimic. Agitat, urc scările și văd un afiș pe o ușă închisă. În treacăt observ un scris alb pe un fundal albastru deschis „Preselecții pentru trupa de teatru...”, fiind mai curios de ce se poate afla în spatele acelei uși. La capătul scărilor văd o ușă deschisă. Intru și observ că nu eram primul. Majoritatea scaunelor erau ocupate cu tineri de vârste foarte apropiate. Mă liniștesc când realizez că unii dintre ei erau chiar mai mici decât mine. Mă așez pe un scaun și las privirea în pământ, pentru a evita orice contact vizual. Neliniștit, îmi privesc ceasul, îmi aranjez gulerul de la cămașă, mă joc cu brățara de la mână. Într-un final, intră, închizând și ușa. Se prezintă și insistă ca de acum să îi spunem simplu, Simona, în ciuda diferenței de vârstă. Cu o voce caldă ne împărtășește iubirea pentru teatru și motivul pentru care a ales calea actoriei. Apoi ne întrebă pe rând de ce am ales să participăm la cursurile de teatru. În minte îmi compun un răspuns amplu, așa că nu sunt atent la răspunsurile celorlalți. Îmi vine rândul. Cu o voce tremurândă îmi spun numele. Deși în mintea mea ticluisem un răspuns complex, răspunsul meu a fost simplu: „Am venit la cursuri pentru a îmi face noi prieteni și pentru a mă descoperi”. După ce au răspuns toți, tot ce a mai făcut a fost să ne comunice câteva detalii precum: locul, ora și data. Preselecțiile se încheiaseră.

La câteva zile după eveniment aflu de la o colegă că fusesem acceptat. Sâmbăta următoare urma să fie prima oră de teatru.

Orele au trecut, din păcate mult prea repede și astfel am ajuns în ziua de azi, la 3 ani de la evenimentul pe care nu îl voi uita niciodată. Nu îl voi uita niciodată dintr-un

motiv firesc: este unul din evenimentele care m-au schimbat. Anii vor trece, iar eu voi uita majoritatea rolurilor, replicilor, tehnicilor. Acestea vor aparține unui trecut frumos. Însă acest fapt nu mă îngrijorează, pentru că știu că în cadrul cursurilor de teatru am învățat și alte lucruri, care pentru mine sunt mai importante. Teatrul m-a învățat că în viață nu voi reuși niciodată fără voință, muncă și perseverență. Teatrul m-a învățat să am încredere în oameni și să îi accept pe toți așa cum sunt. Teatrul mă învață să privesc viața și din alte perspective și să accept și alte opinii. Teatrul mă învață să fiu optimist și să iubesc viața.

La finalul vieții voi înțelege că numai iubirea, frumosul, arta și credința sunt ceea ce contează în viață. Și unde se pot vedea și simți acestea? La teatru! Noi, oamenii de rând, iubitorii de teatru, ar trebui să fim primii care promovează această artă, noi ar trebui să pornim mișcarea prin care să reapropiem omul de cultură și artă.

„Teatrul este poezia ce se desprinde din carte și devine omenească.” (Federico Garcia Lorca)

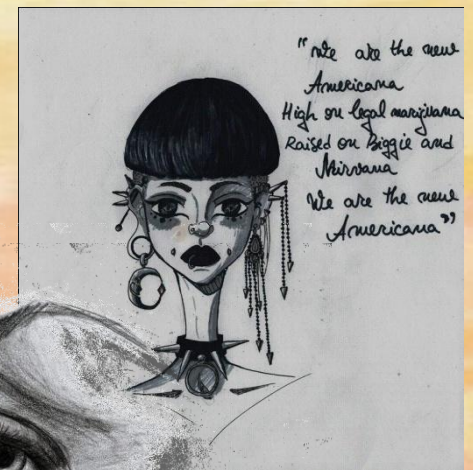
Andrei Rucsăndoiu, a X-a A

Pasiune în culori

Încă de la vârsta de 5-6 ani, desenul a fost și încă este un fragment din ființa mea. Mereu mi-a făcut plăcere să desenez! Încă îmi amintesc primele mele desene de care eram atât de mândră, cu toate că pe foaie era o simplă casă alături de un copac și eventual un om și un câine, evident toate aflându-se exact la marginea paginii unde „era pământul”. Soarele era desenat de fiecare dată în colțul din stânga al imaginii fiind acompaniat de câțiva nori pufoși și de nelipsitele păsări. După puțin timp, am descoperit „privirea în spațiu” și am început să creez desene mai îngrijite, mai bine gândite cu toate că eram doar în clasele primare. Odată cu trecerea timpului, desenele mele au devenit din ce în ce mai elaborate, mai bine studiate, mai detaliate și realizate cu atenție, mereu în căutarea unor noi stiluri, tehnici, idei, performanțe. Niciodată nu mi-am putut imagina o lume în care să nu pot desena! Este un mod prin care mă exprim liber, o modalitate prin intermediul căreia pot trăi în alte lumi, pot „întâlni” noi creaturi și chiar persoane, pot crea orice doar cu imaginația. Unul dintre visele mele cele mai mari din perioada copilăriei a fost următorul: „Când o să cresc și o să pot avea un loc de muncă, vreau să lucrez la Disney!”. Evident că feedback-ul tuturor a fost unul incert, cu nuanțe descurajatoare. Și probabil aveau dreptate, însă, cu toate acestea, undeva în interior încă mai există acest vis care dorește să se adevărească.

Alexandra Chinzăruc, a XI-a D

Cenaclul literar Exploratori în lumea cărților

Jorge Luis Borges își imagina paradisul sub forma unei biblioteci, dar ce desăvârșește o bibliotecă? Adepții săi, cititorii. Prin urmare, la inițiativa elevei Maria Antohe (absolventă a promoției 2015), a luat naștere Cenaclul Literar Exploratori în lumea cărților care reunește elevii pasionați de lectură sub îndrumarea coordonatorilor dedicați, doamna profesoară Mandel Elena și doamna bibliotecară Sasu Luiza, care ne ghidează cu entuziasm pașii spre cunoaștere. Și iată că din 2013 Cenaclul Colegiului dăinuie cu numeroase ședințe fructuoase ce se desfășoară lunar la Biblioteca „Profesor Viorica Sorta”.

M-am înscris în cadrul Cenaclului acum 3 ani, pe când eram doar un neinițiat și credeam că am învățat să citesc în clasa I. Dar „a citi” nu se rezumă doar la a parcurge un text, ci presupune mult mai mult – a înțelege o nouă viziune asupra vieții, lumii, societății și a pătrunde în mintea unor genii, creatorii. Astfel am descoperit opere de o valoare incontestabilă precum „Bătrânul și marea” de Ernest Hemingway, o filosofie asupra existenței omului ce dorește să-și îndeplinească idealurile sau „Anna Karenina” de Tolstoi, o oglindire a societății burgheze a secolului al XIX-lea. Am avut întâlniri în care am deslușit scilipirile de geniu din psihologia lui Dostoievski în „Crimă și pedeapsă”, pilda despre puterea căinței din „Alesul” lui Thomas Mann, așa-zisul pact cu diavolul din „Portretul lui Dorian Gray” în care personajul își vinde sufletul spre a-și păstra tinerețea și frumusețea în ciuda trecerii timpului. În plus, am discutat „Foamea” lui Knut Hamsun, o metaforă a condiției scriitorului în lume, „Ciuma” de Albert Camus, o cronică a bolii și a nazismului care a lovit Europa în secolul al XX-lea, „Nora” de Ibsen, expresie a emancipării femeii, „Viața ca o pradă” de Marin Preda, roman al experienței și al inițierii.

Mai mult decât atât, o activitate interesantă s-a desfășurat anul trecut în timpul Școlii Altfel când am ieșit din tiparele întâlnirilor clasice și fiecare participant a prezentat una dintre cărțile sale preferate, așadar am călătorit în spațiu și timp, dar și prin diferite tipuri de romane. Am trecut de la epoca nemilosului Nero din „Quo vadis” de Sienkiewicz, la misterul poveștii de dragoste din „Jane Eyre” de Charlotte Brontë, de la o frescă a societății secolului al XX-lea în „Ispășire” de Ian McEwan, la „Orbirea” de Elias Canetti, o carte despre orbirea trupească, sufletească, despre destinul unui personaj inadapdat. La final a fost un moment special, deoarece am făcut schimb de cărți, fiecare a dăruit și a primit o carte, iar alegerile au fost impresionante: „Învieră” de Tolstoi, „Tess d’Urberville” de Thomas Hardy, „Șase personaje în căutarea unui autor” de Luigi Pirandello.

Mă bucur să văd în fiecare an și de la o întâlnire la alta din ce în ce mai mulți membri noi care doresc să descopere creații literare care, poate e prea mult spus că au schimbat lumea, dar cu siguranță au schimbat mintea și gândirea cititorilor. Fiecare capodoperă este un plus, o treaptă spre o maturitate intelectuală și din acest motiv, îmi sfătuiesc cu încredere colegii să participe.

Studiul limbii franceze- treaptă a devenirii noastre intelectuale

Cu siguranță, limba engleză se integrează cu ușurință în viața noastră de zi cu zi: filme, muzică, reviste, știri, internet, calculator... Iar dacă engleza ne busculează din toate părțile, franceza se aseamănă cu o poezie ce se arată doar celor dornici să o descopere. Dacă engleza vine singură către noi, ei bine, franceza așteaptă ca din pasiune sau din curiozitate să mergem către ea.

Eu am simțit această pasiune încă din clasa a IX-a când am participat la etapa națională a olimpiadei de limba franceză și, iată că, în clasa a XI-a am reușit să obțin cu succes certificatul de limbă franceză DELF B2. Pentru aceasta, m-am antrenat pentru 4 competențe: înțelegerea unui text scris, înțelegerea unui material audio, de scris un text și de susținut un discurs. Poate părea paradoxal, totuși examenul nu vizează o stăpânire cât mai bună a gramaticii și nu face un scop în sine din a utiliza un vocabular elevat. Este mai degrabă un exercițiu de gândire ce pune accentul pe capacitatea de a ne exprima într-o limbă de circulație internațională, vocabularul și gramatica fiind doar niște unelte pe care le mânuim cu naturalețe.

De departe cea mai dificilă probă este cea de vorbit, deoarece necesită o pregătire multilaterală și constă în susținerea unui punct de vedere argumentat cu privire la adolescență, școală, noile tehnologii, progresul științei și al medicinei, noile tendințe muzicale, literare, culturale, credeți-mă, temele sunt inepuizabile. Și pentru ca

niciun subiect să nu te prindă nepregătit, este necesar să fii cât mai bine informat. Personal, am citit articole din reviste ca „Science et vie”, „Sciences humaines”, „Phosphore”, din diferite ziare precum „Le Temps”, „Le Monde”, am ascultat jurnale de știri de pe „TV5Monde” și „RTBF”. Astfel, în timp ce lucram la înțelegerea unui text sau a unui material audio în limba franceză, îmi construiam o viziune asupra secolului în care trăim, ceea ce m-a ajutat enorm la proba orală. Am extras un bilet despre așa numita energie verde și, deși nu mă preocupă în mod deosebit acest aspect, grație lecturilor și orelor de fizică, geografie, matematică am reușit să combin informațiile și să emit idei pertinente.

Prin urmare, DELF-ul reprezintă mult mai mult decât un simplu examen sau o banală diplomă, este un exercițiu intelectual complex care, prin pregătirea necesară, dezvoltă abilități intelectuale a căror utilitate depășește cu mult cadrul examenului.

Ana-Ștefania Nemțanu, a XII-a A

Trei valori: curaj, voință și perseverență

Au trecut aproape doi ani de la prima mea prestație în cadrul olimpiadei de limbă franceză, însă amintirea acestei experiențe va rămâne vie în sufletul meu. A fost una dintre cele mai mari provocări la care am fost supusă, doamna profesor Hanganu Loredana ajutându-mă să-mi descopăr pasiunea pentru această limbă melodioasă. Doi ani la rând, am reușit să obțin locul al II-lea la Olimpiada județeană de limbă franceză, în clasa a IX-a fiind recompensată cu un premiu bănesc. Emoțiile au fost copleșitoare, competiția strânsă, iar presiunea, de neînchipuit. Totuși, am reușit

să mă mobilizez, obținând rezultatele dorite, cu ajutorul doamnei profesor care m-a susținut și m-a îndrumat. Consider că participarea la olimpiadele școlare reprezintă un mod de a vă testa limitele și de a vă afirma. Aceasta constă într-o muncă voluntară, în afara programului obișnuit de lucru, însă vă va aduce și satisfacții pe măsură. Participarea la olimpiadele școlare presupune curaj, voință și perseverență, însă, din propria experiență vă spun că merită efortul. Așadar, în încheiere, vreau să lansez o provocare. Vă îndemn, dragi colegi, să îndrăzniți!

Alice Oproiu, a XI-a C

Franceza - litere, spirit, devenire

Lectura (cărților, revistelor de calitate) este arhicunoscutul apanaj al oamenilor inteligenți: impune contactul cu informații de multe ori de o incontestabilă calitate, exersează capacitățile de înțelegere și aprofundare, solicită și aplică în mod direct bagajul lexical, îmbogățindu-l totodată și, de ce să nu recunoaștem, este o activitate de multe ori realmente relaxantă.

Probabil că fiorul entuziast specific începutului unei noi lecturi, suspansul înfiorat al miezului acesteia, precum și gustul dulceag, satisfăcut dat de intonarea în gând a ultimei fraze, nu pot fi reconstituite sub nicio formă.

Experiența mea a fost suficientă pentru a-mi deschide gustul și viziunea spre mai mult și mai bun. În acest sens, ghidată simultan de dorința ameliorării abilităților lingvistice la limba franceză, m-am arborat în cititul revistelor franțuzești, (re)adaptând imaginativ obiceiurile intelectualilor burghezi de acum un secol și jumătate. Să studiezi, să înțelegi, să cunoști a rămas din totdeauna, deci, une mode a la française.

Recunosc, așadar, în mobilizarea spre lectură în limba franceză un amplu progres intelectual, formarea unei flexibilități inter si intralingvistice, o evoluție de netăgăduit a manierei de abordare a diferitelor probleme.

Acest progres intelectual, care nu își cere neapărat concretizarea în rezultate școlare, teste IQ, teste de cultură etc., ci care este observat spontan, în situații de multe ori străine de obiectul limbii franceze, constă în efortul susținut de a depăși o barieră latentă, o așa-numită linie de confort psihic. Odată cu depășirea acestei granițe, aș putea afirma că de puține ori rămâne ceva care să ne mai stea

în cale. Suntem puși în situația de a interconecta informații, de a prelucra critic opinii, formulări, argumente, de a împrumuta idei și moduri de a gândi, toate acestea dintr-un mediu străin, valoros, riguros, nou și, de ce nu, proaspăt în adevăratul sens al cuvântului. Învățăm, așadar, cum să lucrăm, cum să îngustăm limitele necunoscutului, cum să exersăm o îmbunătățire personală.

Abilitățile lingvistice dobândite sunt, de asemenea, un veritabil motiv suplimentar pentru a citi (recomandare: reviste) în limba franceză. Lexicul ia proporții considerabile (elementele vechi se consolidează ca o temelie, cele noi li se suprapun), noțiunile de gramatică sunt aplicate „în mediul natural”, iar modul de a formula, crea și înțelege contexte și structuri noi este realmente îmbunătățit, atât calitativ, cât și cantitativ.

Nu în cele din urmă, lectura în limba franceză are un puternic impact și asupra stării noastre psihice, asupra mișcărilor noastre spirituale. Senzațiile pregnante ale lecturii sunt cu atât mai accentuate cu cât calitatea de „nou” a lecturii în limba franceză este amplificată de conștientizarea contactului cu o limbă și o civilizație necunoscute.

Lectura în limba franceză condensează, amplifică și completează toate beneficiile lecturii obișnuite, în limba română. Sfatul meu sincer, de la elev pentru elev, este de a îmbrățișa fără nicio rețineră lectura în limba franceză și de a profita, în acest fel, de toate beneficiile contactului cu noul și, până la urmă, cu ineditul, și de ce nu, să crezi tu însuși Nou(1). Este condiția esențială a existenței, a maturizării, a progresului.

Ana-Maria Vieru, a XI-aC

Creații literare

Petcu Andreea-Iuliana

Absolventă, Filologie engleză intensiv

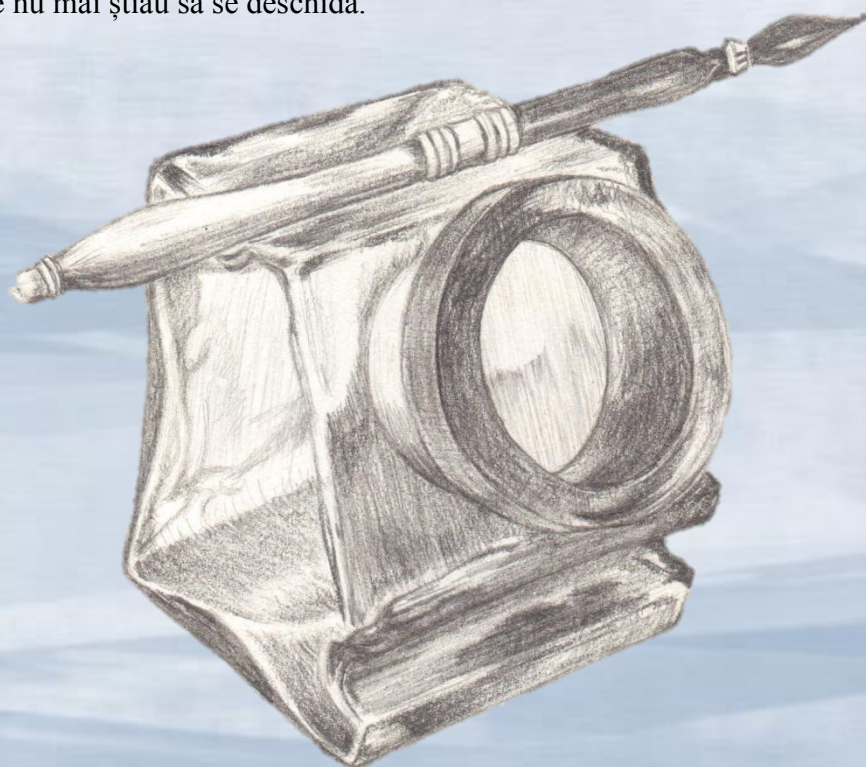

Ultim poem cu ochii închiși

El își întindea mâna asupra ei fără a o atinge,
Clopotul de sticlă în care stătea păpușa
Se spânzurase demult de tavanul alb, a
resemnare,
Cu o tăcere urâtă i se topea chipul încercând
rareori a râde
Căci ea, vai, ea credea că simte pielea
degetelor
Care într-un timp cântau a viața;
Era o secetă incredibilă și lor li se făcea somn,
Tristețea ochilor mei încă îi iubea umbra de
deasupra creștetului...
Aveam să simt dorul aceluia care la moarte nu
are alai
Iar orașul gema repetabila pierdere
A ochilor care nu mai știau să se deschidă.

Oameni singuri

Când tata umbla descălțat
Și își asculta nebunia până ce oamenii
surzeau,
În pauze de țigară, îmi povestea de iubirea
rece
Ținută undeva printre riduri și bătaii de picior,
Eu îmi îmbrăcam haina de iarnă,
Buzele își căutau râsul, ochii plângeau
Undeva unde doar întunericul se scurge;
Până ce el se încălța...
Atunci întrebam un DE CE? suferind
Iar privirea lui îmi lua nașterea înapoi.
Acolo, pe scările de piatră, totul se oprea...
Și tăcerile noastre se stingeau în dureri
singure și-mpiedicate.

Iulia-Mădălina Cristia

Izgonire

Tu,
cel care străfulgeri adâncuri de bezne și vise
și cânti o baladă gravă, tu, trubadur neobosit,
mai dă-mi răgaz, cu liniștea dansează în eclipse,
zboară-n vapori, glas aspru, pe veci fi-mi isprăvit;

Tu,
de mă ascuți, de te topești degrabă-n mări de foc, străine,
să nu îți uiți-te rog!- tolba de mici țepușe plină,
să-ți iei și urmele, dulceața, și umbra după tine,
fantasmă șoptitoare, dor de copilărie...

Ana-Maria Vieru, a XI-a C

Diana-Elena Tudoreanu

Diana-Elena Tudoreanu

Crez
obraz(nic)
eu
vreau să cred că am reușit să încerc să
dau
o palmă mută unui obraz care
mi s-a înfățișat
până acum
murdar
o
palmă
prea firavă
ca să zdruncine
o prea mare și prea nesimțitoare
Lume

Ștefan Capmare , a XI-a C

ALB, SUFICIENT, BOLOVAN.

Un bolovan e suficient.

Bolnavi albi plutesc pe străzi.
Ceara sculptează mine în străini.
Toți alienați.
Bolnavi albi. Încurcă circulația.

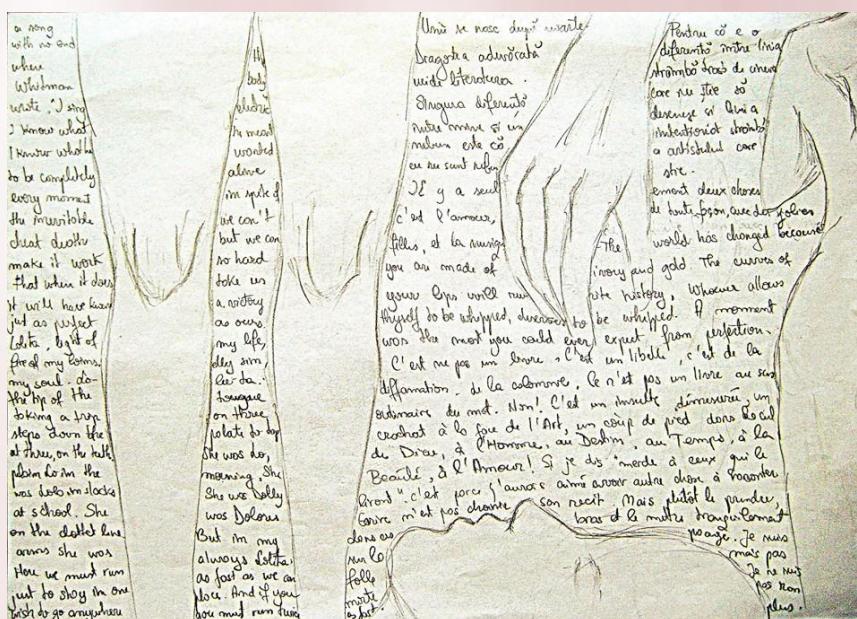
Nebuni în roșu se ascund în ziduri.
Bolovani de soare le cad în capete.
Toate dereglate.
Nebuni în roșu. Își caută soții.

Maimuțe galbene stau în vitrine.
Suficientul zilei le e strada.
Toată adormită.
Maimuțe galbene. Zâmbesc a gelozie.

Cerșetori verzi îngreunează zebrele.
Cerule este gard albastru.
Tot sferic.
Cerșetori verzi. Ascund colțuri.

Si nu știe unde. E în plop. Dar are umbră vara, ar zice el. Dar plopii imaginari nu au umbră, ar răspunde ea. Ar rămâne fără să știe unde. În plopii fără umbră..

Nisipul își fuge de vânt șuvițele în ochii unor oarecare doi. Marea tremură valuri de frumusețe solitară sub privirea lui. Norii alunecă a uitare pe toboganul orizontului, iar soarele pare să nu încapă pe cer de albastrul ochilor ei, și-și arde spațiu, și-nalță steaguri de raze peste plajă. Nisipul își fuge de vânt șuvițele în ochii unor anume doi.

Diana-Elena Tudoreanu

Diana-Elena Tudoreanu, Absolventă Matematică-Informatică

O epavă

(proză scurtă)

E o epavă care zace lângă plaja cu nisipuri cenușii. Pescărușii zboară agale pe cerul azuriu. Marea se izbește neconținut de carcasa goală a ceea ce a fost cândva măreț. O urmă vagă de grandoare încă se mai recunoaște în aspectul dezolat al vasului, amintind de timpuri apuse, amintind de frumusețe într-un loc mort. Epava e sfâșiată din loc în loc, având răni adânci, pline de rugină. Când adie ușor briza mării, întreg mormanul de fiare rage și geme, cântându-și singur un cântec funerar sinistru și trist.

În ceea ce a fost cândva marea sală, totul pare neclintit. Un candelabru magnific de cristal zace grămadă, prăbușit în mijlocul încăperii. Covoarele scumpe de altădată stau acum decolorate și putrezite. Un pian alb se aude fredonându-și ultima melodie, melancolic și plin de regrete. Se disting voci în aerul bolnăvicios. Se aud copii râzând, se aud pași lini de dans, se aud șoapte grăbite și chicote acoperite cu stângăcie. Se ciocnesc pahare la mesele șubrede, acoperite de zdrențe sfâșiate. Micile ferestre sunt acoperite de draperii noi, imaculate, de un roșu aprins, nefiind atinse de sărutul timpului. Tablourile par la fel de pline de expresivitate ca în ziua în care au fost pictate, fiind la fel de imune trecerii vremii. Unul mare care domină sala prin importanța sa înfățișează un tânăr în mijlocul unui viscol. Tânărul stă drept, demn, privind atent într-o parte, încercând să vadă ceva în depărtare, stând nestingherit de ninsoare cu mâinile în buzunar, cu umerii relaxați, doar privind în față. Un alt tablou arată o fetiță în rochie, sprijinindu-se de un copac și privind plină de uimire la valea din fața ei. Copaci antici stau aplecați pe versanții abrupti și împăduriți, râuri de munte se prăbușesc de pe stânci, formând cascade. În altul se arată o insulă singuratică, iar în unul, cel mai mare, e doar un mic lucru neînsemnat – o libelulă. Pereții cu tapetul decojit dau sălii un aspect sinistru. Rășetele pline de voioșie ale copiilor umplu sala și le acoperă pe cele mature. Se aud până departe în largul mării. Se aud sufletele oamenilor care încă nu au murit venind din acea epavă.

Un pescar bătrân trece agale pe plajă, ținându-și undița pe umăr. Se apropie încet de epava jalnică și își lăasă undița jos, sprijinindu-se ușor de ea. Vasul nu fusese niciodată folosit, nimeni nu urcase la bordul lui. Era acolo din totdeauna, o carcasă goală și abandonată. Se uită cu jind pe una dintre micile ferestre. Putea vedea ușor prin draperiile decolorate și rupte. Privea singurul tablou care nu fusese distrus în întregime. Îi trebui ceva timp până să își dea seama ce reprezenta, fiind șters și rupt pe alocuri. În tablou era un bătrân, stând gârbovit în ploaie, ținându-și ambele mâini nesigure pe baston, privind spășit în pământ, avid de orice voință. Pescarul dădu din cap cu însemnătate după care își pierdu privirea undeva în largul mării. Avea ochii goi, privea marea fără să o vadă. Scutură puțin din cap pentru a-și alunga imaginea din minte și își puse din nou undița pe umăr. Mergea încet prin nisip, aruncând din când în când câte-o privire înspre vechiul vas.

E o epavă care zace lângă plaja cu nisipuri cenușii. E o epavă care zace.

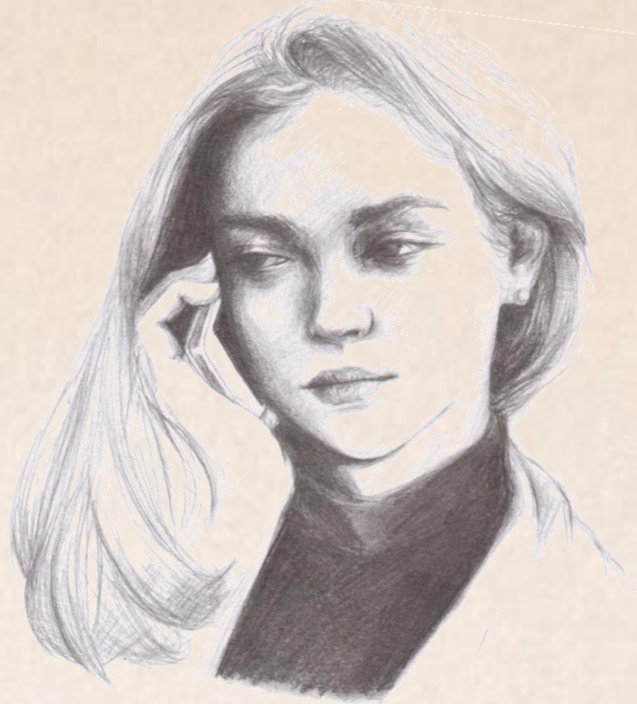
Dragoș-Teodor Răducanu, a XII-a G

Short adolescence love story

She shut the door and picked up the telephone. Her room was semi-dark and I was sitting in her forged iron bed. I still remember that lovely folk metal ringtone she had on her phone: voluptuous, urging the being to desire the utopian everlasting freedom. She was seeking silence and closeness in the next room. I was still able to mold her lustful body through that wooden door's hazy windows. Her delicate voice proceeded into the conversation:

'Yes, mom? I'm alright, don't you worry!'
'No, my head's not aching anymore.' 'Yeah, yeah, I have already eaten.' 'The tomcat is fed too.' 'All my homework is done.' 'What am I going to do? Well I shall relax from now on, read a book, listen to some music, you know, youthful activities.' 'How's dad doing?' 'He's not back yet?! Poor him...' 'How's the weather in Germany?' 'Oh, that's nice!' 'No! it's half past eight in the evening and I'm a little bit tired too, I'm not going to hang out.' 'So when are you coming back?' 'On Monday, ok, three days from now.' 'Well okay then, fluffysleep, mom.' 'I'll go to sleep earlier this evening.' 'Ok, ok, salute dad.' 'Bye, mom, love you too!'

She hung her phone and noiselessly entered back in the room. Our still unfinished alcoholic beverages were standing forgotten on her mahogany work table. That warm room's ambiance was rounded by the slight sound of Janis Joplin's 'Summertime'. That mesmerizing existence threw her audacious glance at me and that's when I observed the covetousness. Her shivering being was athirst for love. I felt the arson in her soul through those profound, splendid eyes. 'No one's going to disturb us from now on. Where were we, love?', she said. I simply replied: 'We were about to flee from this malevolent reality, sweetcheeks.'

Love charm

Roses are red,
Violets are blue

When I'm in love this is what I do:

I gaze broken in my bed,

By the morning I'll be dead

Repeating two verses in my tomb,

In my numbness, oh, I hum!

In my blackness, oh... I hum:

I'm going insane from this one little line

Persisting on my lips and on my mind.'

This is how

Day by day and

Night by night I seek my grave

To find the light

Everlasting in my sight.

ValentinBuzatu, a XI-a D

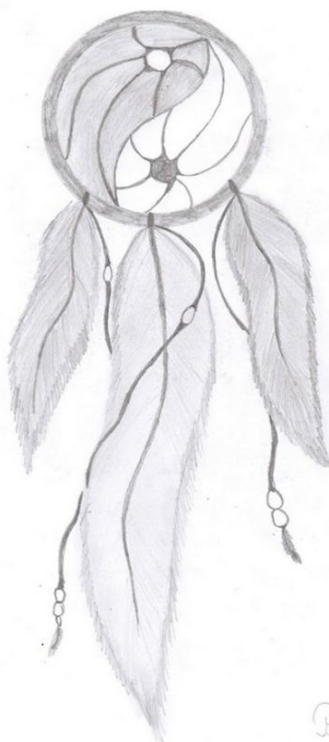
Sketches

I. CRISTIA

Pasiune prin artă

2016 Pușcașu

Pu

2016

NICOLETA PUȘCAȘU

Galerie foto

Oneștiul văzut de moisiliști

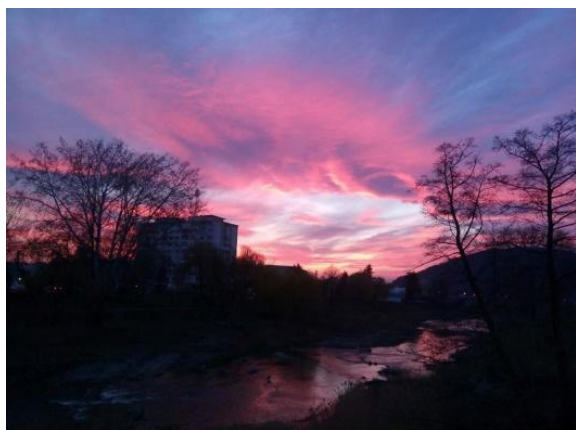
Aramă Costina-Raluca

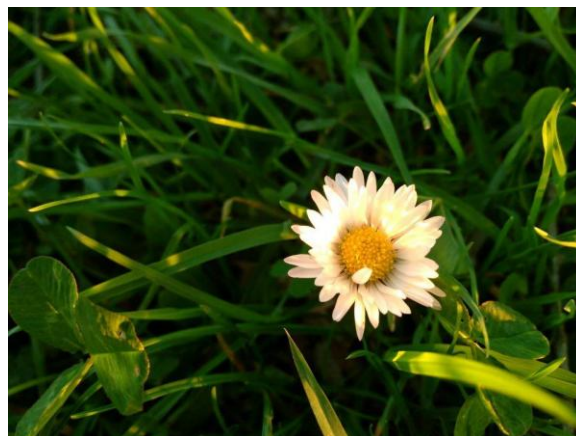
Ciocoiu Călina-Georgiana

Aramă Costina-Raluca

Chindea Oana-Maria

Sandu Lorena-Georgiana

Fazakaș Anca

Rares Duta
PHOTOGRAPHY

Rares Duta
PHOTOGRAPHY

P. Photography

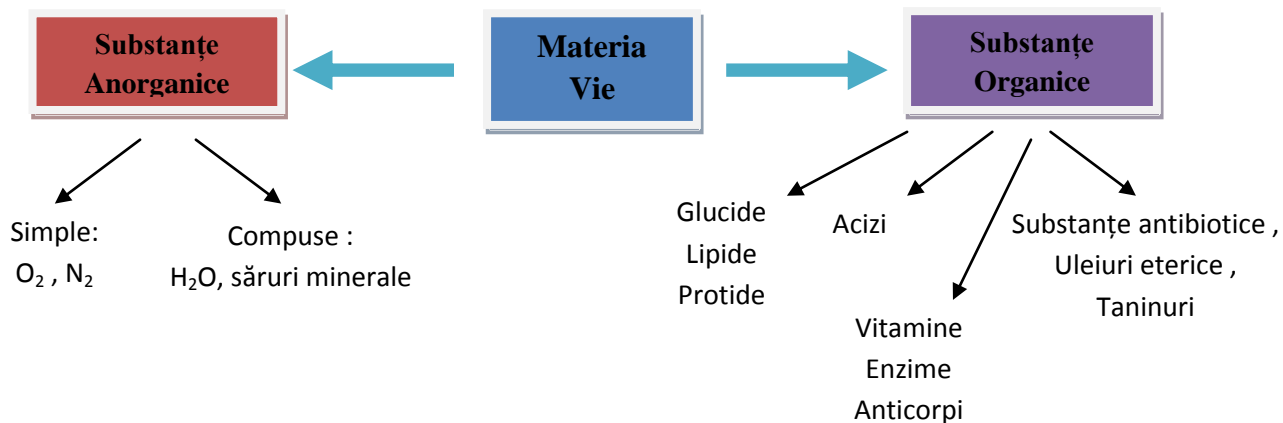
Rares Duta
PHOTOGRAPHY

A vibrant background featuring numerous colored pencils in various colors (purple, orange, red, yellow, blue, cyan, green, pink, blue, purple, green, orange, blue, purple) scattered across the frame. Each pencil is accompanied by a matching colored scribble or drawing, such as a purple wavy line, an orange swirl, a red zigzag, a yellow squiggle, a blue scribble, a cyan scribble, a green scribble, a pink scribble, a blue scribble, a purple scribble, a green scribble, an orange scribble, and a blue scribble. The overall composition is dynamic and colorful.

Secțiunea profesori

ALFABETUL SĂNĂTĂȚII

Compoziția chimică a materiei vii (plante, animale, om) nu este întâmplătoare. Ea reprezintă un lung proces evolutiv, în care oligoelementele au avut un rol însemnat. Proprietățile substanțelor depind de felul și de proporția oligoelementelor.

Societatea zilelor noastre este influențată de alimentele tot mai „denaturate” și „chimizate”. În acest context, atenția și interesul nostru ar trebui să se îndrepte către ceea ce este natural, ecologic și bio. Astfel, ne sunt de mare folos cunoștințele de chimie, căpătate de-a lungul anilor de școală, pentru înțelegerea și „stăpânirea” substanțelor benefice/nutritive organismului uman. Acest articol și viitoarele au ca scop familiarizarea tinerilor, într-un mod inedit și atrăgător, cu alimentația sănătoasă. De asemenea reprezintă și un plus valoare orelor de biologie și chimie.

Roșiile

Se cunosc diferite varietăți de roșii, rotunde, ovale, "cireasă", dar toate au aceleași

caracteristici nutritive, fiind o importantă sursă de :

- ✎ potasiu,
- ✎ fosfor,
- ✎ magneziu,
- ✎ fier, atât de necesare activității

normale a nervilor și mușchilor;

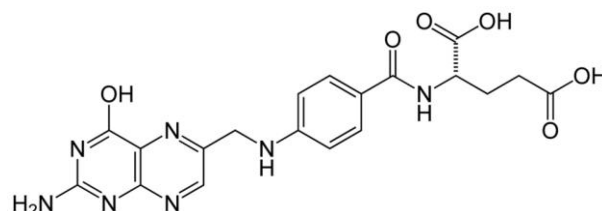
✎ vitamine A, B și C – roșiile reprezintă a treia sursă importantă de vitamina C din dieta noastră și a patra de vitamine A, prin conținutul în betacaroten sau provitamina A.

✎ Fitosteroli, compuși care scad colesterolul;

✎ acid folic, care ajută la eliminarea homocisteinei, un aminoacid al cărui metabolism este dependent de metabolismul unor vitamine din grupul B, mai ales de cel al acidului folic.

Acidul Folic

Acidul folic, sau vitamina B₉, vitamina M sau folacina, este o vitamină importantă din grupa B. Corpul uman nu-l poate sintetiza, din această cauză este necesar ca dieta zilnică să cuprindă această vitamină.

Corpul uman are nevoie de această vitamină pentru:

- ✓ producerea, repararea și funcția ADN-ului și ARN-ului
- ✓ prevenirea unor malformații congenitale neurologice și cardiace, din această cauză sunt folosite în preconcepție și în primele 12 săptămâni de sarcină. Acidul folic face parte din componentele suplimentelor

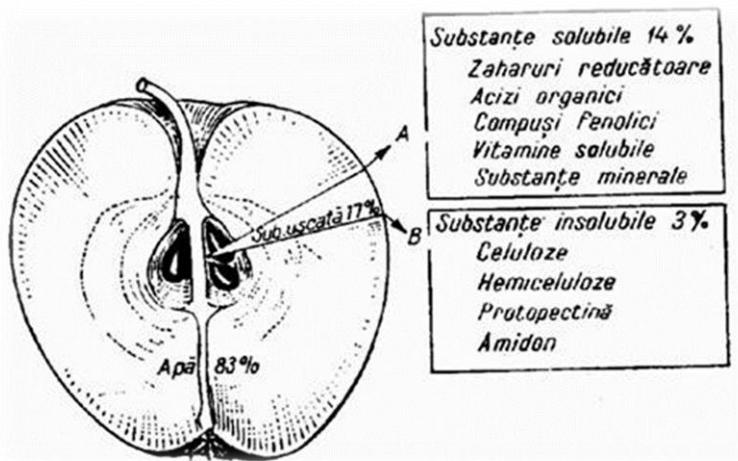
Mărul

Mărul este o specie de plante din familia Rosaceae. Această specie cuprinde între 44 și 55 de soiuri, care se prezintă ca pomi sau arbuști. Varietățile de măr cresc în zona temperată nordică din Europa, Asia și America de Nord.

- ✓ conținut scăzut de calorii, 50kcal la 100 gr;
- ✓ bogate în fibre alimentare (pectina);
- ✓ sursă bună de vitamine din complexul B și de minerale.

Utilizări medicale

- ✓ În bolile de stomac
- ✓ Contra migrenelor
- ✓ Contra durerilor de ficat și de splină
- ✓ Are acțiuni: tonică, diuretică, uricolitică, depurativă, antiseptică, intestinală, laxativă
- ✓ Este indicat în astenie, surmenaj, graviditate, anemie, reumatism, gută, litiază

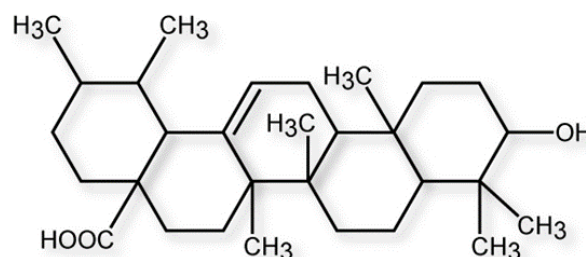
nutritive recomandate femeilor gravide și care alăptează.

- ✓ protecție împotriva cancerului pulmonar, esofagian, gastric, pancreatic, de colon și cervical uterin
- ✓ ajută în ameliorarea declinului memoriei la persoanele vârstnice

urică, hepatică, colibaciloză, stări febrile, ulcer gastric, gastrite, insomnie, diabet.

- ✓ Pot reduce riscul de cancer la colon, cancerul de prostată și cancerul pulmonar.

Cojile de mere conțin acid ursolic

(**C₂₉H₄₆(OH)-COOH**) care, pe baza experimentelor pe șobolani, crește masa mușchilor scheletici și a țesutului adipos brun. De asemenea scade grăsimea de culoare albă, reduce obezitatea, intoleranța la glucoză și steatoza hepatică.

Teodora Zahiu, clasa a XII-a C
Anicuța Nica-Șerban
Profesor de Chimie

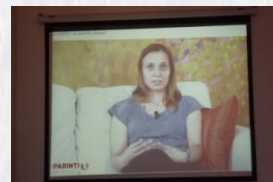
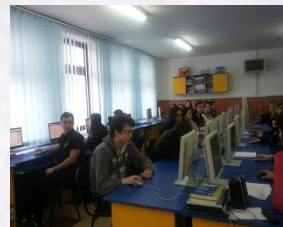
Singur acasă!

Proiectul educațional „*Singur acasă!*” pe care îl coordonez, are la bază un parteneriat între organizația **GRENLANDSAKSJONEN NO SKIEN** și **Colegiul Național „Grigore Moisiu”**.

Fenomenul copiilor „orfani” cu părinți este, probabil, unul dintre cele mai neașteptate, pe care le trăiește familia românească. Din păcate, societatea nu este suficient de pregătită să contracareze efectele sale negative, neexistând, până în prezent, nici un sistem formal de susținere emoțională a acestor copii, mult mai expuși afecțiunilor psihice și riscurilor sociale, în comparație cu ceilalți. Prezentul proiect vine în întâmpinarea problemelor elevilor cu părinți plecați în străinătate. Fenomenul „copiilor singuri acasă” ia amploare, devenind nu doar un eveniment de viață pasager, ci un eveniment psihotraumatizant în viața familiei și a copilului deopotrivă, ale cărui efecte se vor resimți în decursul anilor ce vor urma.

Activitățile proiectului:

- ***Început de poveste...*** Într-o zi minunată de toamnă, la începutul lunii octombrie 2015, am plecat în excursie... Așa a început povestea noastră... Excursie organizată la Tg.Ocna-Parcul Măgura.
- ***Amenajarea peisagistică a incintei școlii:*** „Activitatea de plantare a arborilor a fost o activitate antrenantă la care au participat mai multe grupe de elevi dornici să ajute la înfrumusețarea spațiilor verzi.” (Timerman Andreea)
- ***Merry Christmas and Happy Holidays***
- ***Siguranța pe internet:*** prezentarea unor măsuri privind siguranța pe Internet. Aplicarea unor măsuri de siguranță conturilor personale de e-mail, Facebook, etc.
- ***Stil de viață sănătos!*** are ca scop să-i determine pe elevi să adopte un stil de viață sănătos, să facă alegerile potrivite privind alimentația, înțelegând valoarea nutritivă și energetică a alimentelor, precum și a nevoilor organismului.
- ***Activități sportive:*** în cadrul activității sportive s-a realizat o adevărată competiție de volei, acesta fiind un sport cu tradiție în colegiul nostru, îmbucurător este faptul, că, pe lângă copiii care vin mereu la activitățile legate de sport, de data aceasta au venit destul de mulți neinițiați în artele voleiului.
- ***Am și eu povestea mea:*** cel mai important a fost atmosfera constructivă de împărtășire reciprocă a unor experiențe dintre cele mai diverse și în care comunicarea liberă și-a atins scopul, conturând o armonie emoțională și o empatie între elevi dar și între elevi și profesori, întărind încrederea reciprocă formatoare atât de importantă pentru devenirea tinerilor.
- ***Concursul de fotografie „La pas cu toamna”*** este activitatea proiectului în curs de desfășurare.

Mai multe detalii se găsesc pe blogul proiectului:

<http://proiect-singuracasa.blogspot.ro/p/despre-proiect.html>

Mărioara Brescan
Profesor de Matematică

ȘCOALA DE VARĂ DE FIZICĂ

Școala trebuie să găsească modurile cele mai adecvate care să răspundă acestor cerințe și să-și schimbe metodele și mijloacele de a face educație într-o epocă a informaticii și a internetului.

Profesorul viitorului trebuie să stimuleze creativitatea și capacitatea intelectuală a elevului, să descopere posibilitățile individuale pentru a crea o armonie și siguranță între persoană și sistemul social.

Proiectul „Școala de vară de fizică” și-a propus să pună în valoare capacitatea elevilor de a interpreta și prelucra informațiile științifice din programa școlară la disciplina fizică și de a-și dezvolta competențele de comunicare și de explorare și experimentare dirijată a unor fenomene și procese fizice.

Proiectul s-a desfășurat pe parcursul a cinci vacanțe de vară. Participarea a fost numeroasă în fiecare an, iar entuziasmul copiilor ridicat și impactul a fost mare. Astfel, chiar din prima zi cunoașterea participanților s-a realizat prin depănarea celor mai frumoase amintiri din vacanță. Copiii au socializat și au legat prietenii pe parcursul desfășurării activităților. Unii dintre elevi au fost atrași în calitate de organizatori și au prezentat diferite lucrări sau au coordonat anumite activități.

Proiectul „ȘCOALA DE VARĂ DE FIZICĂ” are ca principal obiectiv valorificarea potențialului intelectual al liceenilor, cu privire la capacitatea acestora de a interpreta critic informațiile științifice și consolidarea abilităților de învățare ale elevilor prin participare la activități experimentale, utilizând limbajul de specialitate și TIC.

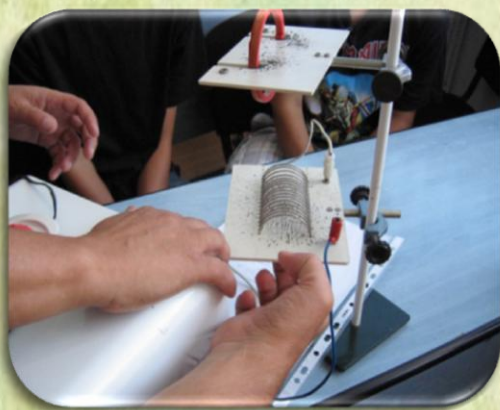
Debutul Școlii de vară a avut loc în luna august 2011 și a ajuns la a cincea ediție în 2015.

Echipa organizatoare a fost formată din profesori de fizică, informatică, elevi și laborantul Colegiului Național „Grigore Moisil” Onești. În ediția 2014 s-au remarcat activitățile unor elevi: prezentarea vizitei la CERN (Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire) și INFN (Institutul Național de Fizică Nucleară), Frascati, Italia susținută de Horia Măgureanu și Diana Tudoreanu și prezentarea unor elemente din astronomie susținută de Andrei Grigoriță.

Proiectul s-a adresat elevilor Colegiului „Grigore Moisil” Onești și ai altor licee și școli gimnaziale din Onești, iar numărul participanților a crescut de la an la an, ajungând la 60 de elevi în ultima ediție.

Tematica fiecărei ediții a fost aleasă în concordanță cu evenimentele importante ale anului sau perioadei în care s-a desfășurat „Școala de vară de fizică”. Activitățile s-au desfășurat în laboratoarele de fizică și informatică ale colegiului, timp de trei sau patru zile fiecare ediție și au constat în experimente demonstrative, frontale, individuale sau organizate pe microgrupe, concursuri, expoziții, prezentare de proiecte.

Lucrările de laborator efectuate au fost din mecanică, electricitate, optică și termodinamică.

O bună parte dintre experimente nu pot fi realizate în laborator din cauză că obiectele de studiu sunt ca dimensiune ori prea mari ori prea mici. O parte din experimente nu pot fi demonstrate în clasă din cauza pericolului pentru sănătatea și viața celor prezenți sau că pentru demonstrarea lor se cer aparate, dispozitive foarte costisitoare. Modelarea fenomenelor, proceselor fizice, a experimentelor pe calculator este, desigur, un tip nou de modelare, nemaîntâlnit până nu demult în sfera învățământului.

Modelele interactive permit schimbarea în limite foarte largi a parametrilor și condițiilor experimentelor. Astfel, într-un timp scurt, modelând diverse situații (cele mai multe irealizabile în experimentul de laborator) se efectuează o investigație mai complexă a fenomenului considerat.

O parte dintre experimente au fost virtuale, de pe site-uri avizate de fizică, prezentate la videoprojector, la alegerea organizatorilor și elevilor. Participanții au avut posibilitatea să se joace cu aceste simulări, să interacționeze cu diferite fenomene fizice, să observe consecințele modificării unor parametri și unele experimente ce nu pot fi realizate în laborator.

Au fost alese metode virtuale de lucru datorită caracterului practic și intuitiv mai accentuat față de metodele clasice de experimentare. Astfel procesele fizice pot fi observate clar, dinamic, iar modificările și rezultatele sunt observabile în timp real. Copiii au putut să dobândească singuri cunoștințe, să înțeleagă profund și rapid legile fizicii și principalele fenomene.

Copiii au fost provocați încă din prima zi a școlii de vară să participe la un concurs ce s-a desfășurat în ultima zi. La primele ediții ale concursului trebuiau să pregătească acasă un experiment și să-l prezinte în fața colegilor. La ultima ediție tema concursului a fost „Cel mai reușit experiment prin metode indirecte, netradiționale”, propunându-se elevilor două teme care au stimulat imaginația și creativitatea acestora: măsurarea înălțimii clădirii școlii și determinarea accelerației gravitaționale. La ediția 2015, desfășurată sub tema „Lumina – o sărbătoare a cunoașterii” a fost organizat și un concurs de desene. Jurizarea a fost realizată de către ceilalți participanți.

Și în ediția 2015 am încercat să stimulăm interesul copiilor către programare în vederea realizării unor aplicații animate. S-a prezentat programul Scratch care permite crearea unor softuri fără a avea cunoștințe aprofundate de programare. Este suficient să fie combinate anumite blocuri de cod, să fie inserate imagini și atașate sunete pentru a obține bună dispoziție.

Impactul proiectului asupra elevilor a fost unul pozitiv pentru faptul că au lucrat fără constrângeri, într-un mediu relaxat în care și-au exersat talentele și pasiunile. Atmosfera a fost destinsă și, deși s-au implicat cu seriozitate, s-au distrat și s-au simțit bine. În final, am obținut rezultatul scontat și am considerat că e cel mai important lucru.

Gabriela-Simona Codreanu
Profesor de Fizică

R.O.S.A.

Curs de perfecționare

18 februarie 2016. Gura Humorului. Printre dealurile și obcinele molcome ale Bucovinei doi bărbați cărau în spinare o rachetă de dimensiuni mici, cam de 10 kilograme, care avea în vârf o doză de suc de 330 ml plină nu cu suc, bere sau apă minerală ci un dispozitiv complex format dintr-un set de doi senzori (de temperatură și presiune) un microprocesor ARDUINO și un emițător pe bandă ultrascurtă din afara spectrului radio comercial. Aceste lucruri erau rodul unui maraton de patru zile în care 12 echipe formate din cel puțin trei profesori de fizică, biologie sau informatică au asamblat aceste piese electronice într-un spațiu redus la dimensiunea unei doze de suc (nu spunem de care fel pentru a nu face reclamă vreunei firme). Numai două dispozitive au reușit să treacă toate probele inițiale și abia după ce una din ele a trecut testul de forță, a fost asamblată în vârful rachetei și dusă de cei doi pe tăpșanul unde va avea loc lansarea.

-Te rog ține bine din partea dreaptă, cea cu aripile, ca să nu se rotească înspre tine și să se distrugă vârful, la care am lucrat cu drag și spor patru zile și care se vor duce pe apa sâmbetei! zise Sorin, ștergându-se pe față cu mâneca. Deși erau -5 grade afară, curgeau apele de pe noi. Sorin, un profesor de fizică de la Colegiul Național „Augustin Treboniu Laurian” din Botoșani care tocmai fusese transferat la „Costache Negruzzi” din Iași, abia mai răsufla cărând racheta. Eu cădeam și alunecam din metru în metru.

-Sorine, îi spun eu încet, nu mai vorbi, consumi oxigen și energie inutilă. Eu țin cât pot de bine, la tine este problema, cu greutatea care este distribuită invers proporțional, la mine cel mai mic e partea mai grea, la tine cel mai mare este zona cea mai ușoară...

-Da, cred că nu greșești, dar gândește-te omule, că la mine este ajutorul rachetei și că, dacă stimabilei îi vine ideea să pornească, pe mine mă arde.

Avea dreptate Sorin. Properformolul, adică acel combustibil al rachetei era o substanță chimică extrem de instabilă și deosebit de periculoasă. De altfel, întreaga lansare se făcea sub egida ROSA (Romanian Satellite Agency), filială ESA (European Satellite Agency) o corporație nouă care are ambiția de a trimite în spațiul cosmic un satelit de telecomunicații. De fapt focalizarea acestei noi agenții este de a construi mini și microsateliți, un nou concept al firmelor spațiale din întreaga lume, pentru a reduce substanțial de mult costurile construcției și lansării lor.

Cu chiu cu vai, am reușit să ducem racheta pe platforma de lansare, un bloc mare de beton de 3 mp, ridicat cu un stat de palmă de la sol. În centrul platformei era tija de lansare din oțel special lucios și dur. Bineînțeles că tot noi am fixat cu cheile tubulare hobanele rachetei, care intrau perfect în tija de lansare. Toate s-au prins cu un declic de mecanism perfect uns, racheta mișcându-se lejer în tija care scânteia ireal în lumina puternică a dimineații. Apoi, doi militari au adus cutia de lansare și au conectat-o prin două fire de culoare roșie și neagră la partea de jos a rachetei. Cinstea de a lansa i-a revenit celui alt coleg de-al meu, Marius, care este profesor de informatică la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. Asta, cinstea adică, îi revenea lui pentru că dispozitivul din ogiva rachetei era singurul dispozitiv funcțional la parametri standard din toate cele 12 create de noi.

-Marius, să nu dai chix, așa cum noi doi, Teli și cu mine (adică Sorin) am tândălit cărând racheta!

Durerea de șale era destul de mare, încă respiram destul de greu, eram roșii la față, transpirați, deci nu am avut cum să ripostăm la răspunsul lui Marius.

-Dacă este ceva la care pot da chix, cei doi (adică noi, hă,hă hă) o vor da... zise Marius, făcând semn să ne îndepărtăm la adăpostul care se afla la vreo 20 de metri față de platforma de lansare.

La capătul unei numărători inverse, așa cum stă bine unei adevărate agenții spațiale, Marius a apăsat pe butonul de pornire și individul cu pricina a decolat extrem de rapid într-un zgomot asurzitor, lăsând pe cer o dâră alb gălbuie, urât mirositoare. Ajunsă în punctul cel mai înalt al traiectoriei, probabil la un kilometru, racheta a scos o parașută lăsând CANSAT-ul să coboare lin și să lanseze semnalul ce va fi fost prins de cel care avea laptop-ul cu detectorul. Totul a decurs bine, semnalul a fost prins, deci CANSAT-ul a fost o reușită. Uraaa!

-„Habemus satelitus” comentează doct Virgiliu, conducătorul proiectului ESERO, cel care a strâns toți profesorii din toată țara.

După ce toate emoțiile lansării au trecut, tot Virgiliu Pop, un ardelean sadea, trântește cu un accent groaznic și imposibil de reproduș:

-No, ha' ș-om mere' să mânc' și eu ceva, ș'apoi om mere' să videm Voronețu'!

Apăi, vorba lui, așa om făcutără, am mâncat în grabă adică vreo două ore (vă reamintesc, ne aflăm în mijlocul Bucovinei) și apoi cătinel, cătinel am plecat să vedem superba construcție a lui Ștefan cel Mare, monument UNESCO. Chiar și un ateu ca Virgiliu Pop a rămas impresionat de cât de perfectă este această opera de artă creștină.

-Dacă românii puteau face ceva perfect acum 500 de ani și noi, acum, putem face ceva la fel de perfect ca acest monument, adică să învățăm copiii să construiască rachete și sateliți. Aici vă revine vouă, dragii mei colegi! Totul roștit în cea mai curată limbă română! Fără accent!

Bravo, Virgiliu! Așa vom face, ai încredere în noi!

Lefter -Teli Domunti
Profesor de Fizică

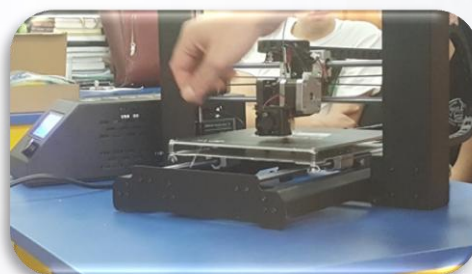

Să facem prin imprimarea 3D obiecte utile din material plastic reciclat

În perioada 23- 27 mai s-a desfășurat cursul „Să facem prin imprimarea 3D obiecte utile din material plastic reciclat”, derulat în cadrul proiectului Rec-o-Plast. Pentru buna desfășurare a activităților au colaborat domnii profesori: Sora Valentin-Emil, Buzatu Cristina-Lăcrămioara și Melinte Elena-Carmen.

Cursul a avut loc pe parcursul a cinci zile și la el au participat 36 de elevi, majoritatea din clasele a XI-a și a XII-a, specializarea matematică-informatică. Participarea a fost nu doar numeroasă dar și entuziastă, cursurile desfășurându-se după orele de școală.

Cursul a fost structurat pe cinci secțiuni:

1. *Imprimarea 3D – o tehnologie de viitor la îndemâna oricui.*

A fost prezentat locul și rolul imprimării 3D în economia prezentă și în viitor, schimbările pe care le aduce noua tehnologie în viața de zi cu zi.

2. *Să reciclăm materialele plastice prin imprimarea 3D.*

Elevii au fost organizați în recuperarea unor ambalaje din material plastic care ulterior au fost reciclate pentru obținerea materiei prime (filamentul) utilizate la imprimarea 3D.

3. *Cum putem să facem singuri obiecte de care avem nevoie?*

Elevilor le-a fost prezentat programul 123D Design utilizat pentru modelarea 3D și au proiectat diferite obiecte.

4. *Proiect 3D de la o idee la un obiect folositor.*

Utilizând imprimanta 3D, elevii au imprimat diferite obiecte.

5. *Diseminarea rezultatelor și planuri de viitor.*

A avut loc o dezbatere interesantă despre cunoștințele și abilitățile dobândite pe parcursul cursului, dar și despre rolul lor în educație și formarea profesională.

**Elena-Carmen Melinte
Profesor de Informatică**

Viața prin lectură

Atitudinea de indiferență sau respingere a tinerilor față de actul lecturii este, fie catalogată critic de școala și de societate, fie acceptată ca o fatalitate într-o epocă în care cartea, această poartă spre cunoaștere, este concurată de calculator sau televizor. Cu toate că noile programe de limba și literatura română, valorificate bine de majoritatea manualelor, pun accent pe cultivarea plăcerii lecturii la elevi, formarea gustului pentru lectură, s-ar părea că aceste intenții laudabile nu sunt suficiente. De la an la an, profesorii constată cu îngrijorare restrângerea interesului față de lectura cărților. Situația nu este specifică doar învățământului românesc. Cu acest fenomen îngrijorător se confruntă și alte țări (Franța, Canada, America, Australia). În momentul de față a devenit tot mai clar că cei implicați în educația tinerilor că este nevoie de o modificare a strategiilor de abordarea a actului lecturii. Experiența didactică ne-a demonstrat că nu este suficient să „înarmezi” elevul cu o suită de concepte teoretice, sperând ca mai târziu, în viața de adult, acesta se va apleca asupra cărții.

Fără să minimalizăm importanța altor surse de informații (Internetul, calculatorul, televizorul) în formarea personalității tânărului de astăzi, și fără să rămânem nostalgic ancorați în experiențele noastre de lectură, proiectul va fi relevant prin stimularea în elevii noștri a dorinței de a citi, prin redescoperirea lecturii pasionată în contexte mai puțin convenționale și eliberată de constrângerile impuse de programa școlară și catalog.

De-a lungul anilor am derulat un proiect sugestiv intitulat „Viața prin lectură” ce s-a dorit un mijloc de stimulare a interesului elevilor pentru actul lecturii, transformându-i pe aceștia din cititori pasivi în cititori activi și motivați, într-o lume în continuă transformare. Dorim ca lectura să nu fie doar o competență dobândită într-un cadru instituționalizat, o activitate școlară obligatorie. Ea poate fi percepută și ca o experiență de viață. Ea poate fi o activitate valorizantă, utilă pentru a trăi mai bine, pentru a descoperi și reflecta mai profund asupra lumii. O carte te poate îmbogăți spiritual, îți poate marca felul de a fi.

Gabriela-Elena Țăranu
Profesor de Limba și Literatura Română

ȘI TOTUȘI EXISTĂ SPERANȚĂ...

A răspunde provocărilor intelectuale dintre cele mai diverse este singura șansă de a *mișca munții*, oricât de dură ar fi roca de origine. Punem întrebări, căutăm soluții, îmbrățișăm de fapt o dinamică mentală care ni se supune ca un servitor. Dacă știi ce să-i ceri, ea schimbă idei, destine, epoci. E forța unei alchimii comune pe care nici nu o bănuim chiar dacă ea sălășluiește în noi, în speranța unei germinații oricât de târzii.

Debusolare, dezorientare, rebeliune, lipsa de repere-un tablou-clîșeu, o oglindă infinită a generației *speranței de mâine*. Trebuie să existe și în educație o provocare mai puțin digerabilă dar mai aproape de adevăr! Adolescentul licean nu vibrează la reperele adulților. Nimic nou. Ce revoltă a acestora din urmă! Nimic nou. O panică fără fundament căci ea pleacă din comparația a doua realități și istorii mult diferite. Istoria mea nu este și a ta. Nu e nici mai bună nici mai rea. E doar alta. Să convenim reciproc să le asimilăm pentru a putea progresa. Nimic nu e mai periculos, mai amenințător decât uniformizarea, controlul, rețetele, tiparele. Relieful, independența căutată, doar ele descătușează energia generatoare de intensitate luminoasă eliberatoare.

O clasă de elevi - un furnicar de idei proaste și bune, triste și vesele, geniale sau incoerente. Cele proaste, triste sau incoerente sunt blamate, inhibitate, înăbusite. Nimic nou. Tocmai aici e jocul minții. De unde vin? Unde se duc? Dacă profesorul va afla răspunsul la prima întrebare, al doilea se va anula, răul va fi anihilat, lumea salvată. Însă „dascălul” aclamat și premiat, cu un CV concurențial se repede doar să împiedice consecințele și să le ascundă sub preș, ca și cum un rău fizic ce ne provoacă și durere de cap va trece cu o aspirină. O fi dascălul naiv? Mi-ar fi plăcut să cred că acesta e răspunsul corect. Nu, e brutalul, indiferentul, meschinul în relație cu victima sigură.

Vreau să aud elevi ce știu să-mi spună că nu am dreptate. I-aș adora. Vreau să aud elevi ce îmi combat ideile. Le-aș fi recunoscător. Vreau să-i văd că își recunosc greșelile și caută soluții, vreau să văd că dau vina pe ei și nu pe ceilalți, vreau să văd că înțeleg fără vorbe și că acționează, că învață de la culori, de la sunete, de la cuvintele ce își armonizează infailibil semnificatul și semnificantul. Să se mire, să se întrebe, să traverseze cu curaj păsărelele cratimelor sensurilor. Vreau să devin ajutându-i să devină. Vreau să învăț să fiu profesor de la ei. Vreau să îi văd cum se bucură că au câștigat baricade de netrecut împotriva mea. Vreau să-i văd că vor să-și depășească mentorul. Vreau un Brâncuși în fiecare din ei căci „*abia când ajungi acolo sus lumea se vede cu totul altfel*”. Suntem sătui de teorii vetuste. Vrem în școli politica educațională a *Verbului*, a *Acțiunii*, a *Jocului*, a *Emoțiilor*. Nu cea a aparențelor, a ipocriziei, care, din nefericire, îndoapă tinerii și sunt asimilate organic de ei, fiind transformate în reguli de viață.

Și atunci mă voi așeza la masă să completez „**Buletinul școlar**” al elevului *Popescu Ionel*, *clasa a X-a de la Colegiul X*, colegiu care și-a asumat pionieratul unei idei. Ca o ironie a științei, nu poți cuantifica dorința de interiorizare a matematicii, de exemplu, în cifre, ci în voință, determinare, instinct, inspirație ce în mod paradoxal s-ar putea așterne pe un grafic sau o putere exponențială psihologice și imaginare, dar cât de semnificative! Oare nu tocmai cifrele concretizate în noteucid frumusețea matematicii? Haideți să o salvăm discriminând măcar între *cifre vinovate* și *cifre nevinovate* ce s-ar încadra în reale concepte psihologice.

Cum să așezi la limba română pe scara notelor pragul unei profunzimi a gândirii sau a imaginației pentru elevi diferiți? E ca și cum ai compara merele cu perele. Nu e mai constructiv să tatonăm măcar seva celor două? Poate că doar așa profesorul ar începe să le consume nuanțându-și gusturile, culorile, textura, deschizându-se spre diversitate. Întotdeauna noul te poate surprinde, doar să fii deschis să îl accepți. E deja semnul unei schimbări. Și atunci evaluarea atât de disputată care vrea statistici, matrici, tabele își vede zdruncinat echilibrul. Dar de fapt...

Evoluția de la nota 5 la 6, derizorie pentru părinți și societate, ascunde povești emoționante. Sunt povești ale unei ambiții, ale fugii de umilință, ale curajului și efortului de progres- atitudini nobile opuse mediocrității notelor în discuție. Si atunci suntem datori în a spune adevărul ajutând. Eu vreau să spun aceste povești. Vreau ca elevii mei să le și audă. Vreau ca ei să le știe. Elevii au nevoie de confirmări mult mai profunde decât le-ar putea oferi niște note reci. Notele nu vorbesc. Valoarea omului nu e cantitativă ci calitativă. Când prevalează cea dintâi, scade din atenție cea de pe urmă și edificiul se prăbușește.

Astfel, profesorul colectiv din mine ce s-a hotărât să adune povești va înmâna cartea vieții adolescentine fiecăruia, la sfârșitul celor patru ani de colaborare. Autograful posesorului va pecetlui iremediabil destinul-i de licean când, mai mult ca întotdeauna, îți rafinezi desăvârșirea. E adevărata sa carte de vizită ce va lua decizii, ce va face alegeri, ce va vinde. Și abia atunci adevărul responsabil va transpărea cu bune și rele și va așeza pe fiecare acolo unde îi este potrivit locul. Șansa de eșec se va reduce esențial și astfel vom resimți cu toții bucuria împlinirii prin lucrul profesionist făcut. Nu te numești *dascăl* acordând note ci doar atunci când poți schimba realmente destine, când aduci transformări în oameni, dincolo de orice regim, politică, epocă sau interese. Trebuie să fie în inerția firii lui dăruirea necondiționată și satisfacția de a fi fost parte a unui destin, punctul de plecare ce a adus Viața pe pământ.

Loredana Hanganu

Profesor de Limba Franceză

(Premiul I Simpozionul International Vasile Pogor Iasi, 2015)

Delta Dunării, Paradisul Florei Și Faunei Românești

Născută de mai bine de zece milenii, acolo unde apele Dunării pătrunse în mare își depun particulele de Pământ smulse de pe aproape o jumătate din trupul Europei, delta – această grandioasă realizare a naturii - a atras în mijlocul ei o întreagă lume de viețuitoare.

Aria protejată cu cea mai mare suprafață din România, Rezervația Biosferei Delta Dunării (RBDD) deține în momentul de față un triplu statut internațional: rezervație a biosferei, sit Ramsar (zona umedă de importanță internațională) și de sit al Patrimoniului mondial natural și cultural. În

anul 2000 datorită stării favorabile de conservare, Consiliul European a acordat RBDD Diploma Europeană. Rezervația Biosferei Delta Dunării este situată în extremitatea estică a României, la interfața dintre gurile Dunării și Marea Neagră. RBDD cuprinde delta propriu-zisă, Lunca Dunării, în amonte de Tulcea până la Cotul Pisicii, complexul lagunar Razim-Sinoe și apele litorale ale Mării Negre, până la izobata de 20 m. Din punct de vedere administrativ, rezervația se afla în județul Tulcea și la

limita Nordică a județului Constanța. În RBDD se disting patru diviziuni geomorfologice: delta fluvială, delta fluvio-maritimă, Lunca Dunării și Complexul lagunar Razim-Sinoe.

Delta Dunării este cea mai mare rezervație de ținuturi umede din Europa, acoperind o suprafață de 2.681 km². Un ținut exotic cu peste 1200 de specii de plante, cu cea mai bogată faună ornitologică de pe continent (mai mult de 300 de specii, printre care colonii unice de pelicani) și ihtiologică (reprezentată de cca 100 de specii din care amintim heringul de Dunăre și sturionii, de la care se obține prețiosul caviar). Flora caracteristică zonei este deosebit de interesantă și bogată, plantele superioare fiind reprezentate de peste 950 specii, reprezentând: elemente eurasiatice 28%, estice 24%, europene 14%, cosmopolite și adventive. Din punct de vedere ecologic numai un sfert dintre specii (26%) sunt legate de mediul acvatic, restul fiind mezofile, xerofile, eurifile, halofile, psamofile. Nota dominantă o dau stuful, papura, salciile, plantele plutitoare (nuferii, cornacii, cosorul). Pe un teritoriu relativ restrâns se afla circa 1/3 din numărul total de specii cormofite cunoscute în flora României.

Dintre speciile periclitate prezente în Delta Dunării, menționăm: *Alyssum borzaeanum*, *Centaurea jankae*, *Centaureum spicatum*, *Medicago marina*, *Trachomitum venetum*. Tot aici își găsesc refugiul și o serie de specii rare, cum sunt: *Ephedra distachya*, *Convolvulus persicus*, *Dianthus bessarabicus*, liana *Periploca graeca* (întâlnită în pădurile Letea și Caraorman) etc. Endemite caracteristice Deltei Dunării sunt: *Centaurea jankae*, *Centaurea pontica*, *Elymus athericus ssp. deltaicus*. În Delta Dunării predomină vegetația de mlaștină, ocupând circa 78% din suprafață. Aici se găsește cea mai întinsă zonă de stufărișuri compacte din lume, găzduind 30 tipuri de ecosisteme. Vegetația de sărături ocupă cca 6% din total și apare la extremitatea estică, pe soluri halomorfe.

Plaurul-formațiune specifică stufăriilor masive – este un strat gros de 1-1,6 m format dintr-o împletitură de rizomi de stuf și de rădăcini ale altor plante acvatice în amestec cu resturi organice și sol. Inițial fixat, plaurul se desprinde de fundul ghiolurilor și bălților transformându-se în insule plutitoare cu diferite mărimi care, împinse de vânt, se deplasează pe suprafața apei.

Delta Dunării este un adevărat paradis faunistic, aici viețuind 98% din fauna acvatică europeană, întreaga faună de odonate, lepidoptere acvatice și de moluște gasteropode din Europa și

tot aici își găsesc refugiul mamifere rare cum sunt *Mustela lutreola*, *Lutra lutra* și *Felis silvestris*. Fauna este reprezentată de peste 3 500 specii, fiind identificate până în prezent 3 006 specii nevertebrate (425 specii viermi, 82 specii moluște, 115 specii crustacee, 168 specii arahnide, 8 specii miriapode, 2 208 specii insecte) și 454 specii vertebrate (85 specii pești, 10 specii amfibieni, 11 specii reptile, 325 specii păsări, 42 specii mamifere). Dintre reptile, amintim

prezența unor specii protejate, precum: țestoasa de uscat dobrogeană (*Testudo graeca iberica*) și vipera de stepă (*Vipera ursinii renardi*), care are în deltă unicul habitat din România. În perimetrul RBDD au fost identificate peste 325 specii de păsări, reprezentând aproximativ 81% din avifauna României. Aici întâlnim cele mai mari populații europene de pelican comun (*Pelecanus onocrotalus*) și pelican creț (*Pelecanus crispus*) - ambele specii au fost declarate monumente ale naturii, peste 60% din populația mondială de cormoran mic (*Phalacrocorax pygmaeus*) și peste jumătate din populația mondială de gâscă cu gât roșu (*Branta ruficollis*), vizitator de iarnă, aflată pe Lista roșie a speciilor amenințate cu dispariția. Mai amintim pescărușul albastru (*Alcedo atthis*) și cormoranul mare (*Phalacrocorax crabo*). Printre mamifere se află două specii alohtone bizamul (*Ondatra zibethica*) și câinele-enot (*Nyctereutes procynoides*).

Delta Dunării și-a cucerit din totdeauna renumele datorită aceluia „paradis ornitologic” care a impresionat de la primul început vizitatorii acestei împărății a apei și stufului. Nucleul avifaunei este format din 75 de specii a căror viață e legată de prezența apei. Acestea se grupează în 5 grupe ecologice principale: specii strâns legate de apă, strict stenotopice (cufundari, corcodei, furtunari, pelicani, unele anatide), specii de stufării (toate speciile de paseriforme acvatice), specii de țărături (stârci, lopătari, țigănuși, unele anatide), specii de pajști hidrofile cu vegetație bogată, continuată cu stufării (ralide), specii de țărături marine (unele laride). Păsările, în peregrinările lor, au descoperit ușor Delta care luase ființă și s-au grăbit să se instaleze în ea. Astfel se explică cum, departe de ținuturile lor de origine, în deltă pot fi găsite nu numai păsări aparținând tipului faunistic european sau celui mediteranean, ci și tipurilor arctic, siberian, mongol și chiar cel chinez, și care- fără legi scrise - au realizat pe parcursul mileniilor o coexistență de o perfectă armonie. În acest fel, reprezentanții unei avifaune răspândite pe o mare întindere a Globului și-au găsit locuri optime de viață pe o suprafață foarte redusă, anume Delta Dunării.

Revista Școlii – Pedagogia proiectului

Un proiect este un ansamblu de activități de învățare. Toate activitățile proiectului conduc la realizarea unor obiective și a unui produs final. În cazul de față, produsul final este **revista școlii**.

Proiectul revistei noastre, *Aripi de moșilist*, s-a născut din nevoia de a face vizibile, transparente și cunoscute activitățile deosebite desfășurate de elevi și cadrele didactice, atât în școală cât și în afara ei.

Revista școlii este elaborată de elevi împreună cu profesorii care-i îndrumă și le oferă sprijin pentru a-și coordona toate activitățile (alcătuirea echipei de redacție, informarea colegilor, recrutarea colaboratorilor, scrierea și colectarea articolelor, grafica, machetarea, tipărirea, distribuția etc) spre atingerea scopului propus.

Despre ce vom scrie în revistă ? Unde căutam sursele de inspirație ?

*Proiecte europene

*Școala altfel

* Voluntariat

*Evenimente din viața școlii și din comunitate

* Concursuri și olimpiade școlare

* Bacalaureat

* Consiliul elevilor

* Idei noi, creative, propuse de elevi și cadrele didactice

Ce abilități de viață ne dezvoltăm? La ce ne ajută acest proiect?

* Învățăm să lucrăm eficient, atât individual cât și în echipă, pentru atingerea unor obiective mai mari.

* Ne dezvoltăm abilități de lectură, scriere creativă, documentare și cercetare în teren.

* Învățăm să fim creativi și productivi, să ne valorizăm talentele, munca și rezultatele obținute prin marketing și management de proiect.

* Punem în practică noi strategii de învățare activă, experiențială, și ne dezvoltăm gândirea critică constructivă.

* Învățăm să gândim global și să acționăm local prin networking și parteneriate strategice, adică lucrăm eficient în rețea și ne sprijinim reciproc în proiecte pentru binele comunității.

Virginia–Smărăndița Brăescu
Profesor de Limba Franceză

Colegiul Național „Grigore Moisil”

Onești